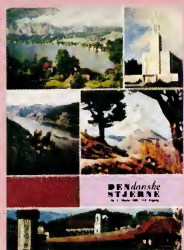
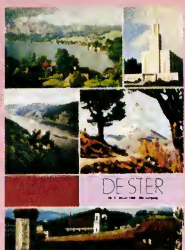

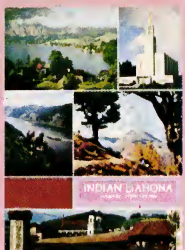
Kinesisk

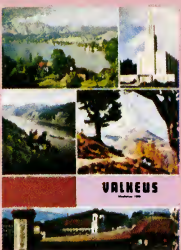
Dansk

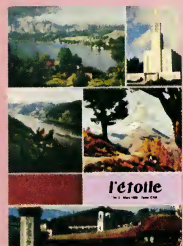
Hollandsk

Engelsk
(For Indianerne)

Finsk

Fransk

Tysk

Italiensk

Japansk

Koreansk

Norsk

Portugisisk

Engelsk

Samoansk

Spansk

Svensk

Tahitisk

Tonga

Det inspirerende budskab

AF JOSEPH FIELDING SMITH

Når mennesker synder, må de rette sig efter visse love for at få syndsforladelse. Vi læser, at Adam blev fristet af Satan og gav efter for fristelsen, og gennem denne synd døde han åndeligt, hvilket betød forvisning fra Herrens nærhed. Der var kun én måde, hvorpå han kunne komme tilbage til Guds nærhed, og det var ved åndelig genfødelse, fra den åndelige død til en genopnåelse af åndeligt liv.

Herren sendte en engel til Adam for at lade ham kende den forløsningsplan, hvorved han kunne komme tilbage til Faderens nærhed, og på denne måde lærte han Jesu mission som vor Forløser at kende. Derfor har Herren sørget for, at alle mennesker — gennem tro, omvendelse og dåb og den Helligånds gave — kan undergå en åndelig genfødelse, hvorved menneskene kan komme tilbage til Hans nærhed, ja, så mange som selv vil. For disse dødens tilstande blev arvet af alle Adams børn; og alle, som når ansvarsalderen, er forvist fra Guds nærhed, eller får del i den åndelige død, medmindre de bliver forløst fra denne åndelige død ved lydighed mod Evangeliets principper. ○

INHOLDSFORTEGNELSE

Vor verdensomspændende kirke. Af Præsident David O. McKay	3
Kirken sender sine budskaber til verden gennem UNIFIED MAGAZINE.	
Af Doyle L. Green	5
Hvordan man skal sætte sig mål og opnå dem. Af Mark E. Petersen	9
"Vi har håb om hans herlighed". Af H. Donl Peterson	12
Hvordan man kurerer en dårlig samvittighed. Af Richard L. Evans	21
Søndagsskole: Den rigtige handling på det rette grundlag. Af Eldon H. Puckett	14
Hjælpeforeningen: Tiendeloven. Af Ældste LeGrand Richards	17
Ungdomssiderne: Det præsiderende biskopråd taler til ungdommen om faste	20
"Han fører mig ad rette veje". Af Kenneth W. Godfrey	22
"Jeg er kommet, for at de skal have liv." Af Reed H. Bradford	25
Børnes sider: Guldklokken. Af H. Torea Morris	1
Karakterkompas. Af Mabel Jones Gabbott	6

BEMÆRKNING TIL FORSIDEN:

Vor forside kendetegner et nyt nummer af UNIFIED MAGAZINE, et meget passende navn til at beskrive et 36 sider stort månedligt tidsskrift, som er til rådighed for Kirkens medlemmer i 17 sprogområder. Forsiden af Improvement Era's martsnummer er brugt til dette nummer.

Da valg af stof, opsætning og tilretning, illustrationer og fotografier samt forsidene til bladene bestemmes af Kirkens hovedsæde, genspejler navnet Unified Magazine fabriktionsprocessen. Det er interessant, at denne proces fra udvælgelsen af materialet og til trykningen på de 17 sprog er færdig, tager omkring fire måneder og omfatter mange trin, hvoraf nogle frembyder interessante vanskeligheder: For eksempel tager det på nogle sprog op til 20% mere plads at sige den samme ting, end det gør på engelsk. Derfor må tilretningen og opsætningen af en artikel i hvert af bladene tage dette i betragtning. Endda selve udvælgelsen af stoffet frembyder udfordringer: Selv om ikke alle Kirkens områder har templer, seminariprogrammer eller samme indstilling til alle emner, må udvælgelsen af stoffet forsøge på at imødekomme alle Sidste Dages Helliges fælles behov og desuden det særlige behov i hvert enkelt sprogkulturområde. ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr 1 - Januar 1970
119. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Vor Verdensomspændende Kirke

Norsk

Vår Verdensomspennende Kirke

Av president David O. McKay

Gud velsigne Kirken. Den er verdensomspennende og dens innflydelse skulle bli følt av alle nasjoner. Måtte hans ånd influere menneskene overalt og vende deres hjerter mot forståelse og fred.

Svensk

Vår Världsomfattande Kyrka

Av president David O. McKay

Må Gud välsigna kyrkan. Den sträcker sig över hela jorden och dess inflytande borde kännas av alla länder. Må hans ånde utgjutas över människor överallt och vända deras hjärtan mot fred och god vilja.

Portugisisk

Nossa Igreja Mundial

Pelo Presidente David O. McKay

Que Deus abençoe a Igreja. É mundial e sua influência deve tocar todas as nações. Que Seu espírito possa influenciar a humanidade e inclinar seus corações à paz e boa vontade.

Hollandsk

Onze Wereldomvattende Kerk

Door president David O. McKay

God zegene de Kerk. Zij is wereldomspannend en haar invloed moet wel door alle naties gevoeld worden. Moge Gods Geest het ganse mensdom beïnvloeden en hun hart richten tot vrede en in de mensen een welbehagen.

Kinesisk

我們普世的教會

由麥基奧大衛會長

神祝福我們的教會，它是普遍全世界，各民族應感受著其影響，願祂的靈影響各地人民，使他們的心傾向友善及和平。

Italiensk

La Nostra Chiesa Mondiale

di Presidente David O. McKay

Dio benedica la Chiesa. E' una Chiesa conosciuta in tutto il mondo e la sua influenza dovrà essere sentita in tutte le nazioni. Che il suo spirito abbia influenza negli uomini ovunque e incline i loro cuori verso la buona volontà e la pace.

Engelsk

(For Indianerne)

Our Worldwide Church

By President David O. McKay

God bless the Church. It is worldwide, and its influence should be felt by all nations. May his spirit influence men everywhere and incline their hearts toward goodwill and peace.

Tysk

Unsere Weltumspannende Kirche

von Präsident David O. McKay

Gott segne die Kirche. Sie umspannt die ganze Welt und alle Länder sollen ihren Einfluss spüren. Möge Sein Geist alle Menschen beeinflussen, damit sie guten Willens und friedlich gesinnt sind.

Fransk
Notre Eglise Universelle

par le président David O. McKay

Dieu bénisse l'Eglise! Elle est universelle et toutes les nations devraient subir son influence. Puisse Son esprit influencer sur tous les hommes et incliner leur coeur vers la bonne volonté et la paix!

Japansk

デビッド O. マッケイ 答長

教会の祝福ある。主の祝福が世界の諸国に及ぶように。主の御霊の力によって、人々の心が善悪に導かれ、神の御霊の水を飲むように。

Finsk

Maaailmanlaajuinen kirkkomme

Presidentti David O. McKay

Jumala siunatkoon kirkkoa. Se on maailmanlaajuinen ja kaikkien kansakuntien tulisi tuntea sen vaikutus. Koskettakoon Hänen Henkensä ihmisiä kaikkialla ja vaikuttakoon heidän sydämiinsä niin, että vallitsisi rauha ja hyvä tahto.

Engelsk

Our Worldwide Church

By President David O. McKay

God bless the Church. It is worldwide, and its influence should be felt by all nations. May his spirit influence men everywhere and incline their hearts toward goodwill and peace.

Samoansk

O Lā Tatou Ekalesia I Le Lalolagi Atoa

Tautalagia e Peresitene David O. McKay

Ia fa'amanuia e le Atua le Ekalesia. Ua i ai nei i le lalolagi atoa ma e tatau ai ona lagonaina e atunu'u uma lona aoga. Ia musuia e Lona Agaga tagata uma i so'o se atunu'u ma fa'a'ua'i atu o latou loto i le alofa ma le filemū.

Tonga

Hotau Siasi Faka'Univeesi

Fai 'e Palesiteni David O. McKay

'Ofa ke tāpuekina 'e he 'Otua 'a e Siasi. Kuo hoko ia ko ha siasi faka'univeesi, pea 'e ononga 'a hono ongo 'e he ngaahi pule'anga kotoa pe. 'Ofa ke fakaue'i 'e Hono laumalie 'a e kakai 'i he potu kotoa pe, pea ke takiekina honau loto ki he loto 'ofa mo e melino.

Tahitisk

Ta Tatou Ekalesia i Te Ao Taatoa Nei

Na te Peresideni David O. McKay

Ia haamaitaia te Ekalesia e te Atua. Tei roto te Ekalesia i te ao taatoa nei e to'na mana e mea tia ia i te faariihia e te mau nunaa atoa. Na te varua o te Atua e faauru i te mau taata i te mau vahi atoa e, e faafariu i to ratou mau aau i roto i te hinaaro maitai e te hau.

Koreansk

우리들의 세계적인 교회

데비드 오. 매킨키 대장님

하나님은 교회를 축복하십니다. 그것은

전 세계에 퍼진 것이며 모든 나라가 다 그 영향을 얻어야 할 것입니다. 하나님의 영이 모든 곳에 살고 있는 사람들을 감동하시며 선과 화로써로 그들의 마음을 인도 하시기를 바랍니다.

Dansk

Vor Verdensomspændende Kirke

Af Præsident David O. McKay

Gud velsigne Kirken. Den er verdensomspændende, og dens indflydelse burde føles af alle nationer. Må Hans ånd øve indflydelse på mennesker overalt i verden og forlene deres hjerter med trangen til at vise god vilje og skabe fred.

Spansk

Nuestra Iglesia Es Mundial

Por el Presidente David O. McKay

Dios bendiga la Iglesia. Está en todo el mundo y su influencia se debe sentir en todas las naciones. Que su Espíritu ilumine a los hombres en todas partes y conduzca sus corazones hacia la paz y buena voluntad.

Kirken
sender sine budskaber
til verden
gennem

UNIFIED MAGAZINE

AF DOYLE L. GREEN

Tidligt i august modtog Kirkens medlemmer i den sydlige mission i Det fjerne Østen med posten eksemplarer af et månedsblad, 21 x 28 cm stort. På forsiden var der en smuk farvereproduktion af et maleri af Noa, der advarer folket om den forestående oversvømmelse. Navnet på bladet er på kinesisk 聖 子 之 声 浪, hvad der oversat betyder De Helliges Stemme.

Da bladet kom, samlede mange fædre i de fjerne lande deres familier om sig, talte om forsiden, slog så op på ledere på den første side og læste et budskab fra Hærens Profet, Præsident David O. McKay. Der var et sådant budskab i hvert nummer. August-artiklen havde titlen „Dåbens port“.

Ud fra de kinesiske tegn læste han: „Dåb“, sagde Profeten Joseph Smith, „er et tegn for Gud... og der findes ikke nogen anden vej under himlen, hvorved Gud har fastsat, hvorledes mennesket kan komme til Ham for at blive frelst og komme ind i Guds rige undtagen ved tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåb til syndernes forladelse, og en hvilken som helst anden vej eller retning er forgæves; derpå vil I få forjættelsen om den Helligånds gave.“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 237).

„Dåb er et af Evangeliets første principper og ordninger...“ (U. M., august 1969).

Efter at have læst budskabet fra Præsident McKay, som fylder to sider, diskuterede familien betydningen af dette vigtige budskab til dem. Da de så bladede i tidsskriftet, fandt de artikler og rubrikker af værdi og interesse for hvert enkelt familiedlem. For eksempel var der tre andre budskaber fra Generalautoriteterne: „Den måske vanskeligste lektie at lære,“ af ældste Richard L. Evans fra De Tolvs Råd; „Det inspirerende budskab“, af ældste Theodore M. Burton, assistent til De Tolvs Råd og „Den præsiderende biskop taler til ungdommen om tiende“, af biskop John H. Vandenberg.

Børnene fandt fire sider materiale, der bl. a. omfattede billeder og citater af hvert enkelt medlem af De Tolvs Råd. Desuden var der følgende artikler: en historie, „Personlig vurdering“, en fortælling om to mænd, som

satte personlig retskaffenhed over personlig vinding; en artikel med titlen „Voksne — og det, der kaldes at lære“, og desuden følgende artikler: „Mødres ansvar“, „Planlæg din lektiepræsentation“, „En sundhedsregel, der lønner sig“, „Man finder venner i GUF“, „Myndighed? Til hvad?“ og „Menneskets onde hensigter“. På bagsiden af bladet fandt de interessante og levende oplysninger om Kirken og Kirkens medlemmer i den sydlige mission i Det fjerne Østen. Hver måned fordeles omkring 1 000 eksemplarer af *De Helliges Stemme*.

Omtrent samme dag modtog Kirkens medlemmer i 16 andre sprogområder over hele verden det samme blad med samme forside, samme opsætning, samme fotografier, samme artikler og rubrikker, men oversat til og trykt på deres eget sprog. Hovedforskellen mellem tidsskrifterne var de fem sider med stof af lokal interesse. Ideen til et fælles blad for Kirkens ikke-engelsktalende medlemmer blev fremsat af ældste Howard W. Hunter fra de Tolvs Råd i 1966, da han var overhoved for Den europæiske Mission.

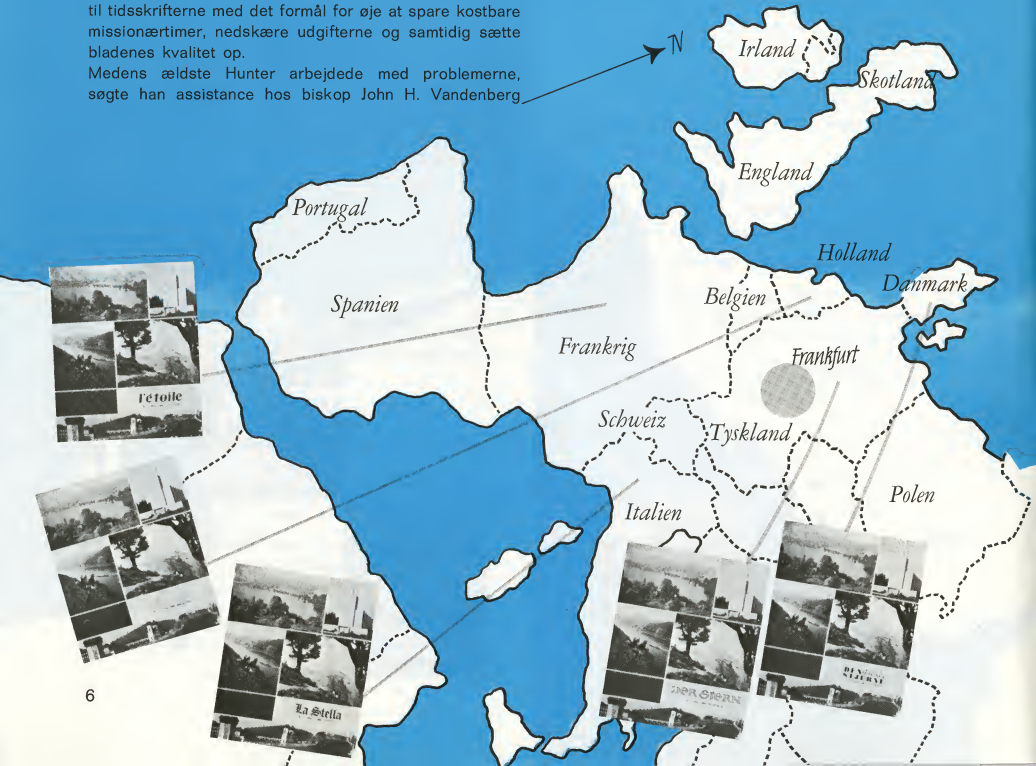
Når ældste Hunter rejste fra den ene mission til den anden og så det arbejde, der blev udført på missionskontorerne, lagde han mærke til den mængde tid, der blev brugt af missionspræsidenter og missionærer til at lave missionstidsskrifterne. Han var også bekymret, fordi bladene var så forskellige i kvalitet og indhold. Han satte sig så for at samordne det arbejde, der krævedes til tidsskrifterne med det formål for øje at spare kostbare missionærtimer, nedskære udgifterne og samtidig sætte bladenes kvalitet op.

Medens ældste Hunter arbejdede med problemerne, søgte han assistance hos biskop John H. Vandenberg

og biskop Victor L. Brown fra Det præsiderende Biskopråd, som fører tilsyn med Kirkens oversættelses- og distributionsarbejde. Vi skylder megen tak for hjælp til at føre ideen ud i livet til personalet i Distributions- og Oversættelsesafdelingen, som på det tidspunkt blev ledet af J. Thomas Fiays og nu af John E. Carr.

Efter at sagen var blevet grundigt studeret, blev det besluttet, at den bedste måde at gå frem på ville være at udvælge de vigtigste og mest passende artikler, der var udarbejdet til brug i *The Improvement Era*, *The Instructor*, *The Children's Friend* og *The Relief Society Magazine*, kombinere disse med artikler af forskellige af Kirkens organisationer og dertil føje noget lokalt materiale, udarbejdet under ledelse af missionspræsidenterne. Disse artikler og rubrikker ville så blive oversat til de forskellige sprog. Dette ville gøre det muligt for én central stab at udføre det arbejde, som tidligere var blevet udført i næsten ethvert missionsområde i Kirken.

Det første nummer af det nye forenede tidsskrift udkom i marts 1967 på ni europæiske sprog. Efterhånden som lærerne i andre missionsområder så værdien af og muligheden for udgivelsen af bladet, blev andre sprog føjet til, og snart var arbejdet udstrakt til andre områder, herunder Det fjerne Østen og Polynesien. I dag bliver bladet

trykt på 17 sprog, herunder den engelske udgave for indianerne. De sprog, som bladet nu bliver trykt på, og navnet på det pågældende blad, følger her:

Kinesisk	聖徒之声	De helliges Stemme
Dansk	Den danske Stjerne	Den danske Stjerne
Hollandsk	De Ster	Stjernen
Engelsk (for Indianerne)	The Liahona	Liahona
Finsk	Valkeus	Lyset
Fransk	L'Etoile	Stjernen
Tysk	Der Stern	Stjernen
Italiensk	La Stella	Stjernen
Japansk	聖徒の道	Vejen
Koreansk	성도의 빛	De helliges Ledsager
Norsk	Lys over Norge	Lys over Norge
Portugisisk	A Liahona	Liahona
Samoansk	O Le Liahona	Liahona
Spansk	Liahona	Liahona
Svensk	Nordstjärnan	Nordstjernen
Tahitisk	Te Tiarama	Lyset
Tonga	Ko E Tuhulu	Faklen

Det er interessant at lægge mærke til, at fire af bladene hedder *Liahona*, efter det kompas, som Herren skaffede til profeten Lehi, så det kunne føre hans familie gennem ørkenen.

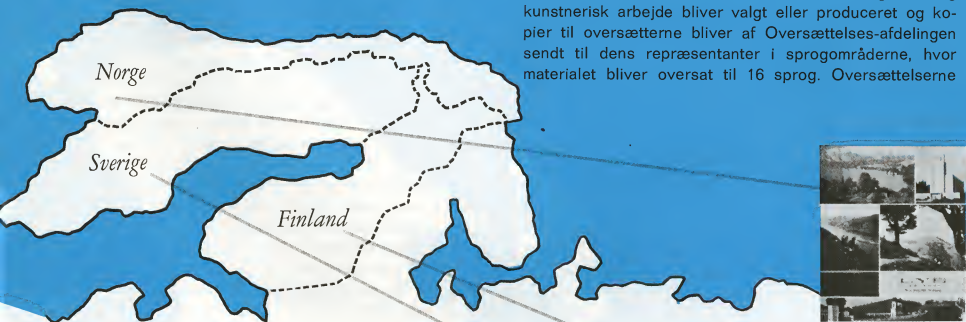
En del af disse blade vil være velkendte for hjemvendte missionærer og andre, da nogle af bladene er blevet udgivet gennem mange år. Det tyske *Der Stern* trykte for eksempel i år et specielt nummer til minde om sit 100-års jubilæum. Det blev påbegyndt i 1869 og har en lang og ærefuld historie om nyttig gerning for de tysktalende folk. I dag har det et oplag på omkring 6.000.

Det spanske *Liahona*, som har et løbende oplag på 7.700, er blevet udgivet siden 1945.

Det trediestørste med hensyn til oplag (3.750) er det franske *L'Étoile*. Det er blevet trykt siden 1928.

På den anden side er nogle af bladene meget nye og har små oplag. Det italienske *La Stella*, for eksempel, har et oplag på 500. Det nyeste blad i gruppen er det tahitiske *Te Tiarama*, som betjener de Hellige i den fransk-polynesiske mission. Det blev første gang udgivet i august 1968. Det franske *L'Étoile* leveres også til de Hellige i denne mission.

I august 1968 blev ansvaret for redaktionen af Unified Magazine overdraget til den nyligt dannede Redaktionsafdeling af Kirken, som fungerer under opsyn af formanden for Samordnings-eksekutivkomiteen, ældste Harold B. Lee. Hver måneds materiale fra vore engelsksprogede tidsskrifter bliver omhyggeligt udvalgt og bearbejdet af redaktionsstaben, og de foreslåede artikler og andet stof til de forenede tidsskrifter bliver valgt. De bliver gennemgået af en komité fra Kirkens Oversættelsesafdeling, dannet af repræsentanter fra de forskellige sprogområder. De bliver så læst af repræsentanter fra Kirkens Samordningskomité. Der laves layouts, fotografier og kunstnerisk arbejde bliver valgt eller produceret og kopier til oversætterne bliver af Oversættelsesafdelingen sendt til dens repræsentanter i sprogområderne, hvor materialet bliver oversat til 16 sprog. Oversættelserne

Disse otte tidsskrifter på forskellige sprog trykkes i Frankfurt, Tyskland.

bliver så, sammen med fem sider materiale, udarbejdet af missionærerne, sendt til et af de syv trykcentre, hvor de sættes.

I mellemtiden har redaktionsstaben i Salt Lake City fået lavet kopier af de farvebilleder, der skal bruges til forsiden. Der bliver også lavet kopier af positive eller negative film af alle de fotografier og andet kunstnerisk arbejde, der skal bruges inde i bladet. Dette materiale, tillige med komplette layout- og trykkeinstruktioner, bliver sendt direkte til trykcentrene, hvor alt materialet derefter samles, og bladene bliver trykt.

Trykcentre for tidsskrifterne er: Engelsk og spansk, Salt Lake City; portugisisk, Sao Paulo, Brasilien; Samoa-, Tonga- og Tahitisprogene, Auckland, New Zealand; tysk, italiensk, norsk, svensk, finsk, fransk, dansk og hollandsk, Frankfurt, Tyskland; kinesisk, Hong Kong; japansk, Tokio; koreansk, Seoul.

Programmet for det forenede tidsskrift (Unified Magazine) er i overensstemmelse med Generalautoriteternes ønsker om at give vore søskende, hvor de end lever, fordel af så meget af Kirkens program som muligt. Gennem tidsskriftet bliver vigtige budskaber fra Generalautoriteterne og vigtige emner angående Kirken, dens lærdomme, skikke og udvikling, nu hver måned sendt, i for størsteparten samme form, til Kirkens medlemmers og venners hjem over hele verden.

DEN DANSKE STJERNE, som nu har påbegyndt sin 119. årgang, er det ældste af de tidsskrifter, Kirken har udgivet uden for de engelsksprogede missioner.

Det startede den 1. oktober 1851 under navnet SKANDINAVIENS STJERNE, idet det dengang omfattede de tre skandinaviske lande, Danmark, Norge og Sverige. I 1876 fik den svenske mission sit eget blad under navnet NORDSTJARNAN, og i 1936 fik den norske mission sit eget blad under navnet LYS OVER NORGE. I 1957 blev det besluttet at ændre navnet SKANDINAVIENS STJERNE til DEN DANSKE STJERNE, men indhold, udstyr o. s. v. forblev uændret indtil 1963, da bladet gik over til det store format, som det har i dag. Indtil 1967 blev bladet trykt hos danske bogtrykkere, men fra 1967 bliver det i lighed med de øvrige af Kirkens tidsskrifter i Europa trykt i Frankfurt, og derfra sendt direkte til abonnenterne.

Tabiti

Samoa

Tonga

Fiji

Auckland

Ny Zealand

Den portugisiske version trykkes i Sao Paulo, Brasilien. Den kinesiske version trykkes i Hong Kong, den koreanske i Seoul og den japanske i Tokio. Bladene på Samoa-, Tahiti- og Tongasprogene trykkes i Auckland, New Zealand.

Ny Guinea

Australien

N

Hong Kong

Hvordan man skal sætte sig mål og opnå dem

AF MARK E. PETERSEN

Når man skal sætte sig mål og opnå dem, er der tre trin, man må igennem: 1) diagnosen, 2) behandlingen og 3) opnåelsen af det ønskede resultat.

Diagnosen: Uden at vi stiller en diagnose på vor situation kan vi ikke sætte os mål. Uden en sådan arbejder vi i mørke.

Igennem mange år havde jeg på Deseret News nær forbindelse med ældste Albert E. Bowen. Jeg lærte at elske og sætte pris på den mand, og han lærte mig mange gode ting. Når som helst et problem skulle løses, sagde han altid: „Find frem til fakta. Der findes ingen erstatning for fakta“. Derfor skulle vi, når vi stiller en diagnose på vore problemer, finde frem til fakta.

Vi stiller diagnosen ud fra 3 hovedsynspunkter: 1) ved rigtig brug af rapporter, 2) gennem interview med dem, der har noget med sagen at gøre, og 3) ved personlige observationer gennem besøg.

Studie og brug af rapporter: Ved at studere rapporterne kan vi afgøre arbejdets øjeblikkelige status. Vi skulle så bestemme, hvilken fremgang vi i virkeligheden ønsker. For eksempel kan vi udmærket undersøge, hvad andre distrikter foretager sig i en lignende situation, og ud fra en sådan undersøgelse samt ud fra, hvad der ligger inden for rimelighedens grænser at forvente sig af vort eget distrikt, kan vi sætte os vore mål.

I en af de stave, vi undersøgte, var tilstedeværelsen ved nadvermøderne 28%. Vi fandt ud af, at andre stave med en lignende beliggenhed havde en tilstedeværelse på 33% ved nadvermøderne, og så satte vi os et rimeligt mål på 42%. Søndagsskole tilstedeværelsen i ovennævnte distrikt var 39%. I andre distrikter med lignende beliggenhed var den 41%. Vi satte så et mål på 50%.

I GUF havde pigerne en tilstedeværelse på 41% og drengene på 35%. Vi fandt ud af, at andre distrikter i nærheden havde 48% af deres piger og 42% af deres drenge til stede. Vi satte så et mål på 65% for pigerens vedkommende og 55% for drengenes. Hvad hjemmelærarbejdet angår fandt vi i samme distrikt 23%, mens der i distrikter i nærheden var 48%. Vi satte os et mål på 80%. Vi fandt ud af, at kun 57 familier holdt familiehjemmeaften, medens distrikter i nærheden havde et gennemsnit på 384 familier. Vi satte os et mål på 700 familier, hvilket vi med rimelighed kunne vente.

For at tage et eksempel på nadvermødetilstedeværelsen i et distrikt i en af USA's østlige stater (lad os kalde den stav A), så fandt vi ud af, at den var på 27%. Tilstedeværelsen i andre stave i nærheden var: Stav B: 27%; stav C: 27%. Hvad skulle vi så sætte som mål for stav A? Skulle vi lade det være, som det var, når nu de andre stave havde samme gennemsnit? Før vi besluttede os, kikkede vi på nogle andre storbystave i den østlige del.

Stav D	30%
Stav E	34%
Stav F	34%

Gjorde forholdene i stav A dets 27% antagelige? Vi kikkede nu på de laveste procenter i Los Angeles stavene:

Stav G	30%
Stav H	31%
Stav I	32%

Forholdene i storbyer er ikke så forskellige. De bedre procenttal i en storby nåede op på 43%.

Hvis nogle storbystave kunne nå sådanne tal, var det så urimeligt at forvente, at stav G, H og I kunne gøre det samme? og kan andre storbystave med højere procenttal være os til hjælp, når vi skal sætte mål for stav A?

Ville et middeltal mellem en af de stave med et højere procenttal som 40 og stav A's 27% være et rimeligt mål? Dette middeltal ville blive 33%. Dette kunne anses for rimeligt i første omgang.

I sagens interesse bemærkede vi procenttallene i nogle spredte stave i Utah, og fandt ud af, at deres gennemsnit var 46,5%. Dette kunne blive et mål nr. 2 for stav A, når den først havde nået de 33%.

Et endnu videre studium åbenbarede følgende: I stav A var 32% af det samlede medlemstal tilstede ved søndagsskolen. I stav B var det 31% og i stav C 34%. Hvad kunne vi med rimelighed forvente af stav A?

Vi fandt tallet 45% lavt for enhver stav. Vi fandt, at det var utroligt, at der i nogen stav var færre end halvdelen af dens medlemmer i søndagsskole.

Hvad var i virkeligheden et retfærdigt mål for stav A? Vi burde sigte efter i det mindste 50% tilstedeværelse i søndagsskolen, og vi burde starte med at arbejde frem

til dette mål i stav A. Det faktum at andre stave havde lave procenttal, retfærdiggjorde ikke, at stav A's var lavt. Ud fra dette kan vi drage den lære, at vi skal sætte vore egne mål efter, hvad der er behov for og ikke blot gå frem efter statistiske gennemsnit.

Utah's spredte stave havde gennemsnitlige søndags-skoletilstedeværelser, der strakte sig fra 34 % til 76 %. Når en stav kan nå 76 %, burde andre stave være i stand til at nå 50 %.

I hjemmelærerearbejdet fandt vi følgende:

Stav A	43 %
Stav B	38 %
Stav C	35 %.

Vil et mål på 50 % være for stort for stav A?

Som broder Bowen sagde det: „Der findes ingen erstatning for fakta.“ Rapporter giver sjældent et fuldkomment billede, hvis de nogensinde gør det. Statistiske mål er i sig selv uden værdi. Vi må kaste yderligere lys over tilstandene ved selv at undersøge sagerne og tale med de ledende på de steder, vi beskæftiger os med.

Behandlingen: Studium viser svaghederne og bringer behovene frem. Behovene fører hen imod midlet, som fremskynder målet. Midlet afgrænser „medicinen“ eller specificerer de skridt, der skal tages for at nå målet.

Et klinisk studium, som en stav foretog over nadver-mødetilstedeværelsen i et ward viste, at den havde stavens laveste procenttal. B søg og samtaler åbenbarede følgende: Ingen ærbødighed, elendig musik, dårlig nadvertjeneste, elendige taler. Alt dette bevirkede, at folk ikke var interesserede.

Følgende mål blev sat:

1. Læg en plan for at skaffe ærbødighed.

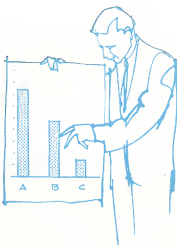
2. Fremskaf ærbødighed gennem hjemmelærerinstruktion, og ved at lederne selv udviser eksempel på den.

3. Lav et genskor og en grensmusikkomité.

4. Sørg for, at Det aronske Præstedømme forretter nadvertjenesten ordentligt.

5. Sørg for at få velforberedte taler.

6. Organiser lærere og funktionærer i tilstedeværelseskomiteer.

Her har I et gennemprøvet 6-trinsprogram, som kan forbedre enhver gren eller hjælpeorganisation

Trinene, man skal gennemgå for at nå følgende mål, er:

1. Hjemmelærerne belærte om ærbødighed, da de besøgte hjemmene. Grenspræsidenten sørgede for, at der blev orgelpæludium ti minutter før mødernes begyndelse og bad menigheden udvise ærbødighed under dette. Der blev sørget for dørvogtere.

Når medlemmerne ankom til kirken, fik de et varmt hånd-

tryk til velkomst. Dette foregik i en rolig tone, der lagde op til ærbødighed. Når der kom nogle fremmede, blev de vist ind til garderoben og blev så præsenteret for medlemmer fra grenspræsidentskabet, som befandt sig i foyeren i nærheden af indgangen til kirkesalen. Så viste dørvogterne i kirkesalen dem til deres pladser. Det medlem af grenspræsidentskabet, som skulle lede mødet den aften, satte sig i god tid på forhøjningen for at vise et godt eksempel. Fire voksne medlemmer af Det aronske Præstedømme var dørvogtere, og de fik hjælp af nogle af drengene, der bar Det aronske Præstedømme.

Denne tjeneste talte med på deres belønningsprogram. Ti minutter før mødets begyndelse begyndte organisten at spille præludium. Før dette særlige ærbødighedsprogram blev påbegyndt, kom organisten som regel ikke for 5 minutter før mødets begyndelse, og alting blev på denne måde forhalet. Nu insisterede grenspræsidenten på, at hun begyndte til tiden. Lige før præludiet tog sin begyndelse, kaldte et medlem af grenspræsidentskabet folk til orden fra forhøjningen. Han annoncerede også, at postludiet ville begynde umiddelbart efter mødets afslutning, og at menighedens medlemmer så skulle gå stille ud i foyeren, hvor de kunne snakke.

2. Grenspræsidenten bad også hjemmelærerne om at fortælle grenens medlemmer om ærbødighedsprogrammet og foreslå dem, at de lærte deres børn at huske, at kirken er Herrens hus, og at de derfor skal sidde stille og ærbødigt der.

3. Den næste plan var at forbedre musikken. Grenspræsidentskabet organiserede en musikkomité og kaldte medlemmer til at synge i et kor. De diskuterede også den musik, som skulle fremføres ved nadvermødet, med musikkomiteen. Det blev foreslået, at primarybørnene skulle synge ved nadvermødet en søndag om måneden, så man oftere kunne få glæde af de sange, de lejlighedsvis synger så smukt ved distriktskonferencerne. GUF-koret blev benyttet til særlige numre, som var medvirkende til at bringe de unge mennesker frem. Det blev planlagt, at koret i vid udstrækning skulle benytte sig af sange fra Kirkens sangbog.

4. Dernæst blev bedre administration af nadveren taget op til drøftelse. Præsterne og diakonerne fik omhyggelige instruktioner. Grenspræsidenten fandt ud af, at diakonerne som regel kun kom til møderne, når de var udtaget til at dele nadveren ud. Grenen købte nogle ekstra bakker, og nu blev alle diakonerne udtaget hver søndag både til nadvermødet og søndagsskolen. Når man således brugte alle drengene, tog denne ordinance også mindre tid.

5. Grenspræsidenten bestemte så et emne til hvert nad-

vermøde og lagde planer om at forbedre talerne ved at sørge for dem i god tid. Til hver eneste søndag aften tog han et kapitel fra „Et stort og forunderligt værk“ af ældste LeGrand Richards. Der blev udtaget 5 talere til hvert møde. 3 taler på ca. 3 minutter holdt af teenagere og to 15-20 minutters taler af voksne. Alle talerne fik deres emne mindst to uger i forvejen, og de fik nøjagtig besked om, hvor lang tid de måtte tage.

Det følgende illustrerer, hvordan et nadvermøde med dåben som emne forløb. En teenager talte om Johannes Døberens mission og Kristi dåb, en anden om dåb ved begravelse i vandet som den eneste rigtige form for dåb. Den tredje tale af en teenager var om, at man fik den Helligånd's gave gennem håndspåleggelse. En voksen var blevet bedt om at tale om den guddommelige magt, der kræves for at kunne døbe, og hvordan Kirken fik den. Den afsluttende, også af en voksen, var om dåb for de døde og om at prædike Evangeliet for disse.

6. Nu talte grenspræsidenten til grenens hjælpeorganisationers ledende funktionærer om, hvordan de kunne få tilstedeværelsesprocenten sat i vejret. „Vi medlemmer af grenspræsidentskabet skal være til stede hver søndag sammen med hele vor familie“, sagde han. „Jeg kunne tænke mig også at bede jer om at være der hver søndag sammen med alle jeres familiemedlemmer. Vil I bede alle jeres funktionærer og lærere om det samme?“ Han gik så til Det aronske og melkisedekske Præstedømmes kvorum for at bede om det samme.

Grenspræsidenten forelagde planen for distriktspræsidentskabet for at få den godkendt. I løbet af seks måneder steg mødeprocenten fra 29 til 51. For at nå sit mål brugte grenspræsidenten både statistik og personlig observation. Som resultat opnåede grenen 51% som gennemsnitstilstedeværelse ved nadvermøderne, der blev større tilfredshed blandt medlemmer, aktiviteten i hjælpeorganisationerne og kvorumet steg, og grenens ånd blev helt igennem forbedret.

Man fandt ud af, at det også var til gavn for missionærarbejdet, fordi nadvermøderne blev en kilde til lærdom for undersøgerne. Jeg er helt sikker på, at statistik i sig selv er utilstrækkelig. Den gren, som vi netop har fortalt om, havde brug for mere ærbødighed, bedre nadvertjeneste og bedre taler ved nadvermøderne. Vi ville ikke have kunnet se nogle af disse behov gennem statistikken alene, men kædet sammen med et studium af grenen gennem personlige undersøgelser var statistikken medvirkende til at udpege det mål, der skulle sættes, og den dannede et grundlag, hvorfra man kunne begynde at stræbe efter målet. ○

Højt over Dagliglivet

Det er naturligt, at glæden er stor over den mulighed til at nå højt op over jorden, som i de sidste år er skænket menneskebeden ved opdagers geni, ved teknikeres udboldende evne og idrætsmænds mod. Åndeligt har menneskebeden imidlertid i årtusinder haft denne mulighed. Det har altid stået den enkelte frit for i sine tanker og følelser at hæve sig endnu langt højere over jorden, svimlende højt over dagliglivet, overskuende umådelige strækninger, endda uden at tabe selv det mindste af syne, flyvende så bastigt og så sikkert, at rum og tid i virkeligheden ikke lagde hindringer i vejen. Forholdsvis få har imidlertid haft tilbøjelighed til at bruge denne evne.

Georg Brandes (d.1927)

De gamle profeter både i den gamle og den nye verden vidnede om Jesus. Derfor bærer to beretninger vidnesbyrd om Hans komme, ligesom Mormons Bogs profeter erklærer:

Vi har håb om hans herlighed

AF H. DONL PETERSON

Det største budskab om håb, som menneskeheden nogensinde har modtaget, er, at Jesus Kristus er verdens frelser og forløser. Enhver profet, som er blevet kaldet til at lede sit folk, har kundgjort dette store princip. Det var Jesus, der overvandt døden, så alle kunne leve igen iklædt fuldkomne, opstandne legemer. Det var Jesus, som gav os en plan, der, hvis den trofast blev fulgt, ville gøre os i stand til at leve med Ham i den evige bolig, der er forberedt til de trofaste. Den plan er Jesu Kristi Evangelium.

Dette vidunderlige Evangelium er ikke kun et forberedelsens mål for vor næste etape; dets jordiske anvendelighed garanterer fred i sindet og gør os alle i stand til *lige nu* at nyde det mest meningsfulde og produktive liv, der er muligt. Efter at have fået Evangeliets plan forklaret, vidnede Fader Adam klogt, at „i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud“ (Mosese 5:10).

Vidnesbyrd fra Mormons Bog

De profeter fra det mellemste Østen, hvis beretninger fremkommer i Det gamle Testamente, var helt fortrolige med lærdommene om Kristi komme. Mormons Bogs profeter blev også inspireret til at se fremad til Kristi kom-

me og udtalte fra tid til anden denne vidunderlige profeti til folket.

Profeten Jakob, som levede næsten seks hundrede år før Kristi fødsel, tilegnede sin beretning til fremtidige læsere for at vise dem, at han og andre profeter var fortrolige med Kristi mission:

Thi i denne hensigt har vi skrevet disse ting, for at I kan vide, at vi havde kundskab om Kristus, og at vi havde håb om Hans herlighed mange hundrede år før Hans komme; og ikke alene havde vi håb om Hans herlighed, men også alle de hellige profeter, som var før os. (Jakob 4:4).

Mormons Bog indeholder religiøse beretninger fra adskillige gamle folkeslag, som alle var vidnesbyrd om Kristus.

Jareditterne bærer vidnesbyrd

Ethers bog indeholder beretningerne om det tidligste folk i Mormons Bog, Jareditterne, som kom til den vestlige halvkugle på Babelstårnets tid. Jareds broder, den profetiske leder af den oprindelige Jareditiske koloni, så Kristus i Hans åndelige skikkelse. Kristus belærte ham om sin fremtidige jordiske gerning og om sin store frelsesplan for beboerne på denne jord. (Se Ether 3 og 4). Jareds broder blev efterfulgt af store Jareditiske pro-

feter. De lærte også folket om Jesus, og advarede dem, når deres handlemåde var mod Herrens plan.

Profeterne på Messingpladerne

Da den nephitiske koloni forlod Jerusalem (ca. 600 f.K.) og kom til den vestlige halvkugle, bragte de de hellige beretninger om deres folk med sig. Disse beretninger var bevaret på messingplader. Herefter omtaler de nephitiske beretninger disse gamle, hellige skrifter som „messingpladerne“. Disse plader omtaler tre profeter, som vi på nuværende stadi ikke kender i den hellige skrift — Zenos, Zenock og Neum. Deres profetier angående Jesu Kristi komme er særlig levende. Zenock talte om Kristi korsfæstelse og forkyndte om den barmhjertighed, Kristus havde skænket menneskene. Folket på hans tid, der var åndeligt blindt, stenede ham til døde. (Se 1. Nephi 19:10; Alma 33:15-17).

Zenos profeterede om tre dages mørke; tegnet på Kristi død for dem på øerne i havet. Zenos talte også om de ulykker, der ventede det jødiske folk, „fordi de korsfæster Israels Gud og vender deres hjerte fra Ham og forkaster Israels Guds tegn og undergerninger samt magt og herlighed.“ (Se 1. Nephi 19:10, 13) Det længste kapitel i Mormons Bog er Jakob 5, hvori vi finder Zenos' profeti angående Israels hus' fremtid. Idet profeten Jakob opsummerede Zenos' allegori, virgile han:

Se, vil I forkaste disse ord? Vil I forkaste profeternes ord? Og vil I forkaste alle de ord, der er talt om Kristus, efter at så mange har talt om Ham? ... (Jakob 6:8).

Nephi, Helamans søn, talte om de talrige profeter, som tidligere havde vidnet om Kristus, og idet han henviste til Zenos' skæbne fastslog han:

Og nu ønsker jeg, at I skal vide, at siden Abrahams dage har der været mange profeter, som har vidnet om disse ting; ja profeten Zenos vidnede frimodigt derom, og derfor blev han dræbt. (Helaman 8:19).

Neum, den tredje profet citeret fra messingpladerne, fortalte, at Kristus ville blive begravet i en klippehule. (Se 1. Nephi 19:10).

Nephterne havde hørt om Kristus

En særlig magtfuld del af skrifterne findes i kong Benjamins beretning. Øjensynlig er størstedelen af det tredje kapital i Mosiah en engels ord, der forklarer meningen og formålet med Kristi komme. Engelen erklærede: Vågn op... thi se, jeg er kommet for at bringe dig det glædelige budskab om stor glæde (Mosiah 3:3). Så forklarede han detaljeret kong Benjamin om Kristi fremtidige liv og gerning. Den følgende passage er meget klar og fuld af mening. Den taler om, at „Herren den Almægtige“ skal komme ned fra himmelen og „bo i et jordisk hylster“ og „gå blandt mennesker og gøre kraftige gerninger... helbrede alle slags sygdomme... Han skal udkaste djævel... og se Han skal lide... ja mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; thi se, blod kommer fra hver pore, så stor skal hans ængstelse være for sit folks synder og vedyrtyggheders

skyld... og Han skal kaldes Jesus Kristus Guds søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen, og hans moder kaldes Maria. (Se Mosiah 3:5-8).

Engelen fortsatte med at forklare formålet med Kristi komme, Hans forhøvelse og kortfæstelse, Hans opstandelse og dom. (Se Mosiah 3:9-10).

Denne præcise og magtfulde beskrivelse viser os den klare forståelse, nephterne havde af Kristi komme. Og der er mange andre sådanne vidnesbyrd gennem hele deres historie, som følgende:

Lehi: „Ja, 600 år fra den tid da... (vi) forlod Jerusalem skulle Gud Herren oprejse en profet blandt jøderne — ja en Messias... en verdens frelser.“ (Se 1. Nephi 10:4-17).

Nephi: „Og se nu, mine elskede brødre, dette er vejen, og der er ingen anden vej og intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se, dette er Kristi lære og Faderens og den Helligånds eneste og sande lære.“ (Se 2. Nephi 31:17-21).

Jakob: „Se, min sjæl glæder sig ved at bevise for mit folk sandheden af Kristi komme; thi i den hensigt er Moseloven blevet givet, og alle ting, som Gud har givet menneskene fra verdens begyndelse, er forbillerede på ham.“ (2. Nephi 11:4; se også Kapitel 9).

Jarom: „... Forvent Messias og tro på Hans tilkommelse, som om Han allerede var kommet...“ (Jarom 11).

Abinadi: „Har de ikke sagt, at Gud selv skulle komme ned blandt menneskenes børn og påtage sig et menneskes skikkelse og gå frem på jorden med stor kraft? Ja, har de ikke også sagt, at Han skulle tilvejebringe de dødes opstandelse, og at Han selv skulle blive undertrykt og plaget?“ (Mosiah 13:34, 35).

Alma den ældre: „... Thi se, himmeriges rige er nær, og Guds Søn kommer til jorden. Han skal fødes af Maria i Jerusalems land, ... og hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og underfanget ved den Helligånds kraft og føde en søn, ja Guds Søn.“ (Se Alma 7:9-13).

Amulek: „... Jeg siger jer, at jeg ved, at Kristus skal komme blandt menneskenes børn for at påtage sig sit folks overtrædelser, og at Han skal sone for verdens synder, thi Gud har talt det.“ (Se Alma 34:8-16).

Lamaniten Samuel: „Thi se, Han må visse dø, så at der kan tilvejebringes frelse, ja det er passende og nødvendigt, at Han skal dø for at tilvejebringe de dødes opstandelse, så at menneskene derved kan bringes for Herrens ansigt.“ (Se Helaman 14:15-18).

Derfor forenes profeterne fra Mormons Bog med dem fra bibelen i erklæringen om den store sandhed og det eneste håb, at Jesus i sandhed er Kristus, verdens frelser.

AF ELDON H. PUCKETT

Den rigtige handling på det rette grundlag

Nogle indenfor Kirken har udtalt en bekymring, der også deles af søndagsskolens generalbestyrelses lærertræningsudvalg: Er der fare for at vi, ved at lægge så stor vægt på lektieformålene og ved at tilskynde eleverne til at reagere på disse, forsømmer at undervise i at opnå de rette følelser og den rette indstilling?

For at besvare dette spørgsmål lad os da betragte grunden til, at vi i det nye *læreruddannelseskursus for nye lærere* har lagt så stor vægt på elevernes reaktion til de emner, der bliver undervist i. Grunden er med stor enkelthed fremhævet i børnesangen "Jeg er Guds kære barn". Koret i denne sang lyder: "Led mig, før mig, gå Du med mig, hjælp mig finde vej. Lær mig det, som jeg skal gøre, så jeg en dag kan bo hos dig." Læg mærke til nogleordet *gør*. Det er det, vi *gør*, der vil føre os tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Det er derfor vigtigt, at lektieformålene understreger, at der *skal gøres* noget — så de fremkalder en reaktion, der vil føre til ophøjelse. Man kan spørge: "Men er det muligt, at nogen vil gøre det rigtige uden først at have udviklet den rette indstilling eller de rette følelser?" Måske ikke. Men det er for en stor del det samme som den ældgamle gåde: "Hvem kom først, hønen eller ægget?" Hvem kan sige med bestemthed, hvad der kommer først — reaktion eller følelse og indstilling. Udvikler det lille barn f. eks. en ønskværdig opførsel ved at

få fortalt, hvordan dets indstilling skulle være, eller udvikler det en ønskværdig opførsel ved at handle og derefter lære, hvilke handlinger, der resulterer i andres accept og i selvtilfredshed? Vi tror det opnås dels ved det ene og dels ved det andet.

Vi tror desuden, at reaktion og indstilling er uadskilleligt forbundet i forbindelse med ophøjelse. Intet af det man udfører, kan sikre ophøjelse, hvis den handlendes indstilling er forkert. Hvilken effekt har f. eks. dåben, hvis den, der bliver døbt, ikke har omvendt sig? En gudfrygtig holdning alene kan heller ikke bringe os ophøjelse. Man kan f. eks. have en velvillig indstilling overfor de fattige, men aldrig få noget gjort for at hjælpe dem. At gøre de rigtige ting på det rette grundlag er væsentligt for at opnå ophøjelse.

Det er nødvendigt at forstå, at man, når man vælger lektieformål til søndagsskolelektier, må have udviklingen af gode følelser og en god indstilling for øje. Man skal imidlertid ikke stoppe med dette, men forsøge at bevæge eleverne til at reagere, således at de hver uge vil prøve at efterleve Evangeliet bedre.

Tillad mig at omtale nogle personlige oplevelser for at illustrere dette:

For et par uger siden kom vores tiårige datter Evy hjem fra søndagsskole. Hendes mine udstrålede en dyb indre

tilfredshed. Hun fortalte mig ikke med det samme grunden til sin glæde, men senere ved middagsbordet fortalte hun med synlig glæde helt af sig selv:

„Åh, far, vi har haft den dejligste klasse i søndagsskolen idag.“

„Nå?“

„Ja! Vi spiste majsbrød og sirup.“

„Gjorde I det?“

„Ja! Vores lærer fortalte, at sommetider havde pionererne i ugevis intet andet at spise end majsbrød og sirup.“

„Ja, det er vist sandt.“

„Ja far, og mens vi spiste majsbrød og sirup og talte om pionererne, følte jeg mig som en pionerpige.“ Hun skutede sig af bare velvære, mens hun genkaldte sig de følelser, der var blevet vakt i hende af en dygtig lærer.

Mens Evy talte, stak hun til maden på tallerkenen uden at spise. Da hun blev bedt om at spise, svarede hun, at hun ikke brød sig særlig meget om den slags mad.

„Føler du dig stadig som en pionerpige?“ spurgte jeg.

„Uh-huh.“

„Tror du ikke, at en pionerpige på din alder ville have spist sin mad, selv om hun ikke kunne lide den?“

Efter at have tænkt sig om et par minutter begyndte hun at spise.

Jeg tror, at Evy's søndagsskolelektie fik en ny mening, da

hun blev opfordret til at *gøre noget* for at vise, at hendes påskønnelse af pionererne var ægte. Og pointen er naturligvis, at i dette tilfælde måtte hun have lidt hjælp for at se, at hendes varme følelser for pionererne havde indvirkning på hendes egne handlinger. Og yderligere, for at vende tilbage til gåden om hønen og ægget, ville min hentydning til pionerernes lidelser have haft liden om overhovedet nogen indflydelse, hvis ikke hendes indstilling tidligere var blevet påvirket gennem en vel præserveret lektie.

Et andet eksempel: For nylig virkede jeg som midlertidig søndagsskolelærer for de 18-årige. Et af lektieformålene i en fastesøndagslektie var, at mindst én af klassens medlemmer skulle bære sit vidnesbyrd til faste- og vidnesbyrdmødet. Under lektionen fortalte jeg eleverne dette. Jeg var taknemmelig, da en af drengene fra klassen bar sit vidnesbyrd, idet han som grund angav, at han ikke ønskede, at det skulle være mislykkedes for mig at opnå lektionens formål. Man kan spørge: „Bar han sit vidnesbyrd på det rigtige grundlag?“ Hvem ved? Men faktum er, at han bar sit vidnesbyrd. Han *gjorde* noget som et resultat af en opfordring til at handle. Og jeg er ikke i tvivl om, at andre ville have modtaget udfordringen, hvis målet havde været sat højere.

Og hvadenten handlingen blev udført på det rette grundlag

eller ej, så var det en handling, der, hvis den bliver udført ofte, en dag vil blive fremført på det rette grundlag — på grund af et ægte vidnesbyrd og et ønske om at dele det med andre.

At undervise er som at være billedhugger. Man begynder med et fast slag med hammeren, som ikke har nogen øjensynlig effekt på stenen. Man fortsætter med et andet slag på det samme sted uden resultat. Et til. Og et til. Stadig ingen forandring i stenen. Så endnu et slag lige som de andre, og væk flyver en stensplint — der er sket en permanent forandring.

Sådan er det også med mennesker. De må have mange lejligheder til at øve sig i korrekte handlinger. På et eller

andet tidspunkt udføres den ene handling, der vil bringe permanent forandring i en persons liv.

På dette grundlag må evangeliske lektier opfordre eleverne til handling, samtidig med at de forsøger at fremme sådanne følelser og indstillinger, der vil sikre, at handlingen en dag vil blive udført på det rette grundlag; det vil sige uden hykleri, men med det eneste formål at være til Guds ære.

Hvis lærerne holder dette i tankerne, når de forbereder sig og underviser i Evangeliet, er der store chancer for, at de lektieformål, de vælger, søger at fremme den rette indstilling og de rette følelser.

○

Fællesrecitation

Kursus 11:

„Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“

(Mattæus-Evangeliet 5:48)

Kursus 17:

„Herrens ord kom til mig således: Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda of hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef — Efraims træ — og hans medbrødre, alt Israels hus! Føj dem så sammen til ét stykke, så de bliver ét i din hånd.“

(Ezekiels Bog 37:15-17)

Nadvervet for Januar 1970

Senior Søndagsskolen:

„Thi således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“

(Johs. 3:16)

Junior Søndagsskolen:

„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud.“

(I. John. 4:7)

Darwin K. Wolford

BØRNE- SIDER

Guld- klokken

AF H. TOREA MORRIS

Der var engang en lille by, som lå højt oppe i bjergene. Det var en meget rig by, fordi de fleste af mændene var meget dygtige mineejere. Når de trængte til penge, gik de ud i minerne, og når de kom hjem om aftenen, havde de lommerne fulde af guld. De mænd, som ikke ønskede at arbejde i minerne, underviste i skolen, lavede seletøj og hestesko, eller de dyrkede grønsager. Mineejerne betalte dem godt for deres arbejde.

Disse mennesker var meget stolte af deres landsby, især af deres kirke.

En dag kom byens kirkefædre til smeden. „Vi trænger til en klokke i kirketårnet,” sagde de til ham. „Vi vil gerne have dig til at lave en klokke af det pure guld.”

Smeden kløede sig i nakken. „Den vil I alligevel ikke kunne li’.”

„Jo, det kan du tro, vi vill”, udbrod de. „Kun en klokke lavet af det pure guld vil være godt nok til vores kirke.”

Smeden nikkede: „Jeg tror stadigvæk ikke, I vil kunne lide den; men hvis I er sikre på, at det er det, I ønsker, så vil jeg lave den. Bare bring mig guldet.”

Mineejerne havde mange ture ud til deres miner fra landsbyen. Til sidst, da smeden omsider havde guld nok, begyndte han at lave klokken.

Folkene fra byen ønskede at se ham, når han arbejdede, men han ville ikke lade nogen komme ind i smedien. Han arbejdede i mange dage.

Folk kom til hans dør og spurgte ivrigt: „Er den snart færdig?”

Men hver gang sendte smeden dem væk: „Jeg vil fortælle jer, når den er næsten færdig.”

Der gik mange uger. Folkene blev mere og mere utålmodige, men så endelig en dag bekendtgjorde smeden, at klokken ville være færdig næste lørdag.

Lørdag oprandt med det dejligste vejr. Landsbyens folk havde mere travlt, end de nogensinde før havde haft. Mændene satte borde og stole op ude på græsset, så de alle kunne sidde udenfor og spise deres mad. Kvinderne pakkede madkurvene. Børnene arbejdede i blomsterbedene, så også haverne kunne se pæne ud.

Smeden åbnede nu døren og fortalte landsbyens kirkefædre, at de nu kunne hænge klokken op.

Alle byens indbyggere havde forsamlet sig. De jubede af glæde, da den smukke klokke blev transporteret ned ad gaden og ind i kirken. Der fæstnede mændene den til et stærkt reb og hejste den op i tårnet, hvor rebet var gjort fast.

Tiden til at ringe med den gyldne klokke for første gang var forestående. Skolelæreren havde fået den ære at trække i rebet.

Alle sad de omkring i græsset. Ansigterne lyste af spænding. Endelig! Deres skønne klokke skulle nu lade sine skønne toner høre.

Skolelæreren stillede sig godt til rette, tog et fast greb om rebet og trak til for første gang.

Alt, hvad byens kirkefædre og alle de andre ventende mennesker hørte, var et svagt „pling“.

Skolelæreren troede, at han ikke havde trukket nok til. Han stillede sig endnu engang godt til rette, gned sine hænder, og trak en gang til.

Det eneste svar, som kom fra den gyldne klokke, var endnu et svagt „pling“.

Kirkefædrene skyndte sig hen til smeden. „Hvad har du gjort?“ skreg de. „Vores gyldne klokke vil ikke ringe!“

Smeden kløede sig i nakken. „Jeg advarede jer! Jeg sagde, at I ikke ville kunne lide den.“

„Men hvad er der i vejen?“ spurgte de.

„Der er ikke noget i vejen med klokken.“ forklarede smeden, „der er bare det, at guld ikke kan klinge. Hvis I vil have en klokke, der virkelig kan ringe, så skal den laves af jern.“

Kirkefædrene så på hinanden med forfærdelse. „Men det vil tage uger at lave en ny klokke!“

Smeden kiggede skælmisk ud gennem øjenkrogen. „Jeg vidste, I ikke kunne lide den klokke“, sagde han, „så jeg lavede en til. Hvis I ønsker at få en klokke, som kan ringe, så kan I finde en grim jernklokke i rummet bag min smedie.“

Hurtigt blev den gyldne klokke taget ned fra tårnet, og den grimme jernklokke blev hejst op i stedet for den.

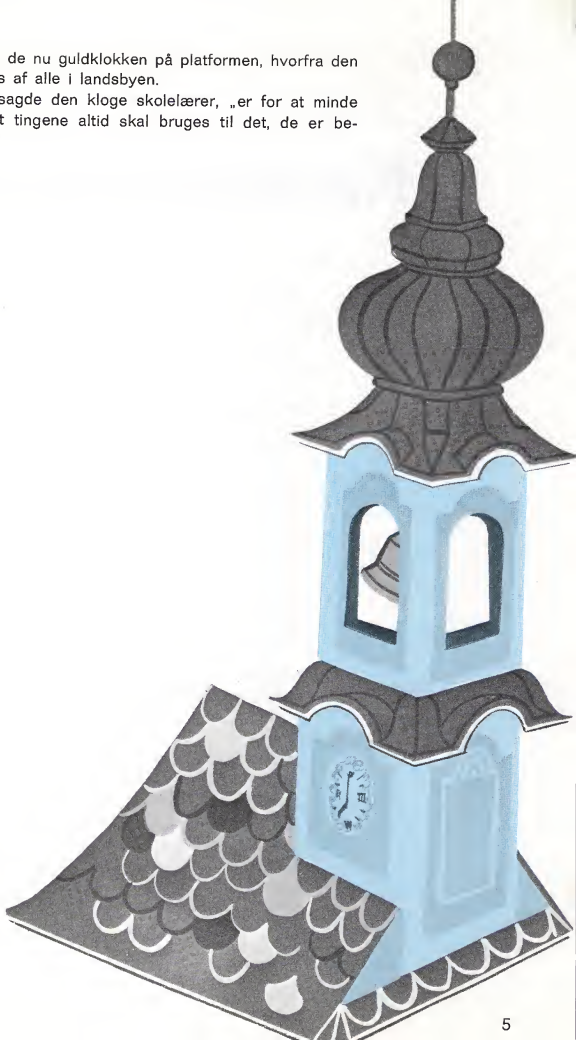
Endnu engang lyttede man spændt. Kirkefædrene skælvede. Skolelæreren rejste sig, greb rebet, og trak til af alle kræfter.

Ved den første lyd kiggede folk på hinanden med ærefrygt. Kirkefædrene græd af glæde. Skolelæreren trak i snoren med stor glæde, for de smukke, klare toner fra jernklokken kunne høres helt ud til minerne ude i bjergene.

Efter at de alle havde spist, glædet sig og hørt klokken igen og igen, kaldte skolelæreren byens kirkefædre til møde. Efter mødet fik de travlt med tømmer og søm, og snart var der rejst en platform foran kirken. Forsigtigt

placerede de nu guldklokken på platformen, hvorfra den kunne ses af alle i landsbyen.

„Dette,“ sagde den kloge skolelærer, „er for at minde os om, at tingene altid skal bruges til det, de er bestemt til.“

Karakterkompas

Hvis du har levet i 10 eller 11 år, eller bare otte eller ni, ved du, at vi lever i en farlig verden. Jeg taler ikke om en tæt skov, hvor vi kan fare vild, eller en umådelig, ubetrådt ørken, hvor der ikke er nogen stier at følge. Jeg mener hverdagslivets farer. Uden nogen som helst advarsel kan vi fare vild i uhøflighedens sumpe, synke ned i ligegyldighedens moser, eller komme bort fra uselvskhedens og venlighedens sti.

Jeg har fundet en vejleder. Måske kan den hjælpe dig. Min vejleder er ligesom et kompas; den magnetiske nål peger altid mod nord. På mit kompas er Nordstjernen venlighed — nøglen til at lede, vejlederen i enhver sump eller mose.

Når jeg farer vild i ligegyldighedens sumpe, og jeg smider min bold og mit træningstøj i en krog, efterlader mine sko, hvor jeg har taget dem af og endog smider mit tøj på gulvet — så er min kompasnål dér og peger mod nord: vær venlig. Det er meget uvenligt af mig at efterlade mine ejendele, så min mor eller far eller min søster må lægge dem væk! Og det er ikke pænt af mig at lave roderi i vort hjem! „Gør de gode ting,“ siger mit kompas. „Læg tingene på plads!“

Et af de største problemer i mit liv er det at kontrollere de ord, jeg siger. Under en fodboldkamp, når jeg begynder at synes, at målmanden er dårlig, dommeren hele tiden dømmer forkert, eller tæneren blander sig i for meget, må jeg konstant holde mine tanker på kompasset. Venlighed — husker du det? Målmanden gør sandsynligvis sit bedste. Jeg vil sige noget pænt. Dom-

AF MABEL JONES GABBOTT

meren savner er ven. Jeg vil opmuntre ham. Jeg vil være venlig.

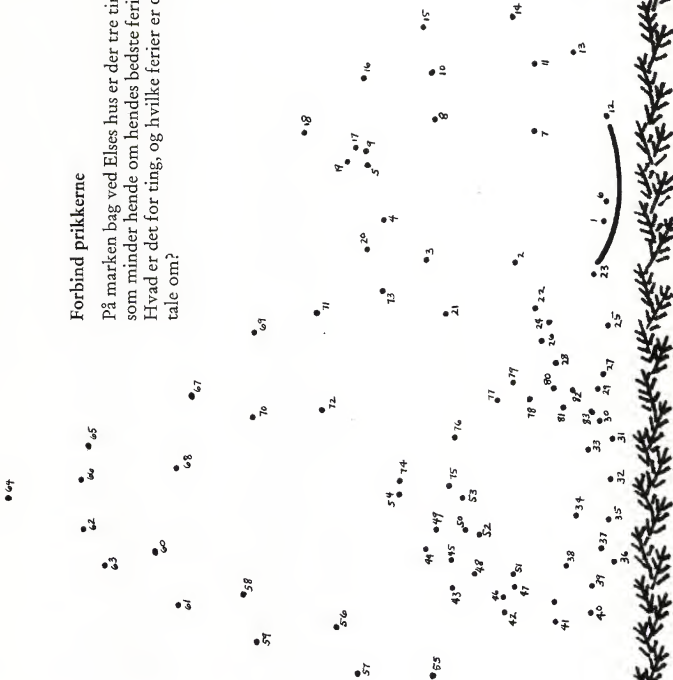
Det er ikke nødvendigt, at jeg nogensinde siger ting, der sårer andre. Men det er svært for mig at huske det. F.eks. var Bob lige færdig med at bygge en modelflyver. Han var stolt af den, da han viste mig den. Før jeg kunne kontrollere mit kompas, sagde jeg: „Den er flot, men du skulle se den, Frank har lavet.“ For sent! Jeg dumpede i. Jeg havde ikke behøvet at såre Bob, men næste gang vil jeg holde bedre øje med mit kompas. Jeg vil sige noget venligt.

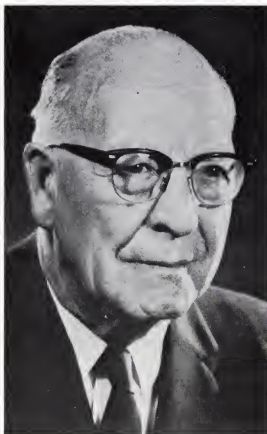
Uhøflighed er en anden fejl, som jeg sommetider griber mig selv i. Venlighed vil hjælpe mig over forhindringerne, hvis jeg kan huske — f. eks. huske at lade andre tale færdig, før jeg begynder at sige noget; at skrue ned for radioen, når jeg er den eneste, der lytter. Hvis jeg lader mit kompas lede mine handlinger, vil jeg tænke på andre først. Og når min mor siger, at jeg trænger til at blive klippet, vil jeg gøre det, i stedet for at ignorere mit kompas og begynde at diskutere med hende.

Mor siger, at hvis jeg kunne stille mit kompas på automatisk kontrol i alle familiens situationer, ville mine daglige manerer ikke være så slemme. Høj-røstet tale og latter! Tyggegummi! Larm på gaden! Manglende opmærksomhed og uærbødighed i Kirken! — Venlighed kunne bøde på alt dette og forbedre mine manerer, hvor jeg end færdes. Det er bestemt nødvendigt, at jeg holder mit kompas i arbejde. Kunne du ikke også tænke dig at præve det?

Forbind prikkerne

På marken bag ved Elses hus er der tre ting, som minder hende om hendes bedste ferier. Hvad er det for ting, og hvilke ferier er der tale om?

ÆLDSTE LEGRAND RICHARDS
fra de Tolv Apostles Råd

TIENDELOVEN

Kære søstre i Hjælpeforeningen.

Jeg er blevet bedt om at tale til jer om Herrens tiendelov, og idet jeg gør det, ønsker jeg at bære mit vidnesbyrd angående dette princip rigtighed. Ved at have tjent som grenspræsident, tre gange som biskop, en gang som stavspræsident, og fyre år som Kirkens Præsiderende Biskop, har jeg haft meget at gøre med tiendeopgørelser. Jeg er overbevist om, at Herren ikke har glemt sit løfte, at dersom folket vender sig mod Ham, da vil Han også vende sig mod det.

HERRENS LOV ANGAENDE FINANSER

Det ser ud som om Herren havde to vigtige formål i tankerne, da Han gav tiendeloven til sin Kirke i disse de sidste dage.

For det første: Det er den mest retfærdige måde at finansiere Hans Kirke på. Byrden er fordelt, alt efter den enkeltes evne til at betale, idet enkens skærv bliver regnet for lige så meget som den rige mands guld.

For det andet: For at prøve sit folks tro, lydlighed mod tiendeloven, som bliver efterfulgt af lovede velsignelser. Følgelig er dette en lov for Herren, nemlig at velsigne sit folk.

Herren gav denne åbenbaring til Profeten Joseph Smith, i Far West, Missouri, den 8. juli 1838, som svar på hans bøn:

„O, Herre, vis dine tjenere, hvor meget du forlanger af dit folks ejendele i tiende.

Sandelig, så siger Herren: Jeg fordrer, at al deres overflødige ejendom skal overdrages i hænderne på min Kirkens biskop i Zion for dermed at bygge mit hus og lægge Zions grundvold, til Præstedømmet og til at betale Kirkens præsidentskabs gæld.

Og dette er begyndelsen til mit folks tiende.

Og derefter skal de, som således har betalt tiende, betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindeligt, for mit hellige Præstedømme, siger Herren. Sandelig siger jeg jer: Det skal ske, at alle, som samles i Zions land, skal betale al deres overflødige ejendom i tiende og holde denne lov, ellers skal de ikke anses for værdige til at bo iblandt jer.

Og jeg siger jer: Om ikke mit folk holder denne lov hellig og gennem den helligger Zions land for mig, så mine anordninger og løvbud holdes deri, og det bevares meget helligt, se, sandelig siger jeg jer, da skal der ikke være noget Zions land for jer.

Og dette er mønstret for alle Zions stave. Så ske det. Amen.“ (L&P kap. 119.)

FORMÅLET OG BRUGEN AF TIENDE

Da de Hellige prøvede at oprette Zion i Missouri, fulgte de dette krav, som var blevet stillet af Herren, og overlod alle deres overflødige værdier og ejendele i biskoppens hænder. Siden den tid har de efterlevet den „stående lov“, som blev givet „til dem for evigt.“ Og derefter skal de, som således har betalt tiende, betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindeligt, for mit hellige Præstedømme, siger Herren. (L&P 119:4)

I denne åbenbaring forklarer Herren formålet, hvortil tienden skal bruges: „for dermed at bygge mit hus og lægge Zions grundvold, til Præstedømmet og til at betale Kirkens præsidentskabs gæld.“ (L&P 119:2)

Herren forklarede videre, hvem der skal være ansvarlig for dispositionen af Hans tiende:

„Sandelig, så siger Herren, tiden er kommet, da den skal forvaltes af et råd, der består af min Kirkes Første Præsidentskab og af biskoppen og hans råd og af mit højråd og gennem min egen røst til dem, siger Herren. Så ske det. Amen.“ (L&P 120.)

I en åbenbaring, givet til Profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 11. september 1831, gjorde Herren det klart, hvor vigtigt det er at adlyde tiendeloven:

„Se, nu hedder det „i dag“ (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken med folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når Han kommer.“ (L&P 64:23.)

Hvilken dårlig samvittighed ville man ikke have ved „Menneskesønnens komme“, hvis man indså, at man ikke havde gjort nogen indsats for at oprette Guds rige her på jorden, især når man kommer til det resultat, at alt det, man har nået, er opnået på grund af Herren. Han skabte jorden og alt, hvad der findes i den, og han gav os liv og vor tilværelse her på jorden med løftet om, at vi „skal arve jorden“ (Matt 5:5.) evigt, hvis vi er trofaste. Skulle vi da ikke, for en sådan arv, være villige til at betale noget? Det er ikke ualmindeligt for et menneske her i livet at betale i måske 10 eller 20 år for et stykke jord eller en ejendom, som vedkommende har erhvervet sig til brug her på jorden. Skulle man være mindre interesseret i at erhverve sig en evig arv?

BETALING AF TIENDE UDVIKLER TRO

Herren har altid forstået, at når Han beder et menneske om at aflevere en del af det, vedkommende har erhvervet sig af denne verdens gods, som bevis på en religiøs tro, kræver dette et stort mål af tro på lydhedens bud fra dette menneskes side. Derfor, for at udvikle og prøve Hans børns tro, blev loven om at ofre givet til dem, selvom Herren ikke trænger til deres gave til finansiering af Kirken.

Tag for eksempel Kain og Abel. De fik offerloven:

„ . . . Kain bragte Herren en offergave af jordens frugt, medens Abel bragte en gave af sin hjords førstefødte og deres fedme. Og Herren så til Abel og hans offergave, men til Kain og hans offergave så han ikke. Kain blev da såre vred og gik med sænket hoved.

Da sagde Herren til Kain: „Hvorfor er du vred, og hvorfor går du med sænket hoved?

Du ved, at når du handler vel, kan du løfte hovedet frit; men handler du ikke

vel, så lurer synden ved døren . . . “ (1. Mosebog 4:3-7.)

Herren behøvede ikke frugten fra Kains land, eller den førstefødte fra Abels hjord, for de blev brændt som et offer til Ham, men Kain og Abel trængte til at bringe et offer, for at bevise deres kærlighed til Gud og deres tro på Ham.

En omhyggelig læsning af denne tekst vil vise, at Abels hjerte var retfærdigt, så han bragte „sin hjords førstefødte og deres fedme,“ medens Kains offer blev lavet efter Satans tilskyndelse. (Se Den kostelige Perle, Moses 5:18.) . . . Og Herren respekterede Abel og hans offer, men for Kain og hans offer havde Han ikke respekt. Og Kain blev meget vred, og hans ansigt formørkedes.“ Hans hjerte formørkedes, og han slog sin broder Abel ihjel.

Lad os nu betragte Jesu oplevelse med den rige, unge mand:

„Og se, der kom en hen til ham og sagde: „Mester! hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?”

Da svarede han ham: „Hvorfor spørger du mig om det gode? Kun én er den gode. Men vil du gå ind til livet, så hold budene!”

Han spørger: „Hvilke bud?” (Matt. 19:16-18.)

Jesus opregnede det meste af de ti bud, til hvilket den unge mand svarede:

„ . . . Det har jeg holdt alt sammen; hvad mangler jeg endnu?”

Da sagde Jesus til ham: „Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!”

Men da den unge mand hørte det ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget gods.“ (Matt. 19:20-21.)

Der bør lægges mærke til, at den unge, rige mand spurgte: „Hvad skal jeg gøre for at få evigt liv?” Da var det, at Jesus sagde til ham, at han skulle holde budene. Da den unge mand så sagde, at det havde han altid gjort, fortæller Markus os, at „Jesus fattede kærlighed til ham.“ (Markus 10:21.)

Hvor vunderligt! Jesus elsker alle mennesker, som holder budene, men Jesus gik et skridt videre og prøvede at lære den unge mand fuldkommenhedens lov, og som svar på den ungemands næste spørgsmål: „Hvad mang-

ler jeg endnu?“, sagde Jesus til ham: „Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig.”

„Men da den unge mand hørte det ord, gik han bedrøvet bort, thi han havde meget gods.“ (Matt. 19:21-22.)

I denne fortælling fortæller Frelseren den unge, rige mand, at han skulle være parat til at ofre alt, hvad han havde, også sin tid, og følge Kristus for at opnå fuldkommenhed. Jesu Kristi Evangelium, som det er gengivet til jorden i disse de sidste dage, ville ikke være fuldkommen, hvis det ikke skaffede vor Faders børn samtlige fornødenheder til opnåelse af fuldkommenhed, for dette var, hvad Jesus lærte:

„Så vær da I fuldkomne, som jeres Himmelske Fader er fuldkommen.“ (Matt. 5:48.)

Vor betragtning af fortællingen med den unge, rige mand, vil gøre det lettere for os at forstå Frelserens lære: „Ingen kan tjene to herrer; han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og Mammon.“ (Matt. 6:24.)

Abel valgte at tjene Herren, „og Herren respekterede Abel og hans offer.“ Kain havde øjensynlig større kærlighed til Mammon, og hans offer blev ikke accepteret. Den unge, rige mand kunne ikke dele sine jordiske ejendele, og han gik bedrøvet bort, for han havde meget gods.“ Den kendsgerning, at han valgte at tjene Mammon fremfor Gud, beviste, at han ikke kunne leve fuldkommenhedens lov, som Jesus belærte ham om.

Jesu Kristi Kirke giver hvert menneske mulighed for at træffe sin egen beslutning. Jesus sagde dette meget enkelt:

„Derfor må I ikke være bekymrede og sige: „Hvad skal vi spise?” eller: „Hvad skal vi drikke?” eller: „Hvad skal vi klæde os i?”

Thi efter alt dette søger hedningerne, og jeres Himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette.

Men søg først Gud og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift.“ (Matt. 6:31-33.)

TIENDELOVEN I DET GAMLE ISRAEL

Tiendeloven blev helligholdt af profeterne i Israel. Abraham betalte tiende til Melkisedek:

„Thi denne Melkisedek, konge i Salem, Guds, den Højestes, præst, som gik Abraham i møde, da han vendte hjem efter sejren over kongerne, og velsignede ham, og hvem Abraham også gav tiende af alt — han som for det første, når hans navn udlægges, er ‚retfærdigheds konge,‘ dernæst også Salems konge, det vil sige ‚Fredskonge.‘

Se dog hvor stor han er, at Abraham, vor stamfader, gav ham tiende af det bedste bytte.“ (Heb. 7:1, 2, 4.)

Herren gav denne befaling til Israels børn på Sinai bjerget:

„Al tiende af landet, både af landets sæd og træernes frugt, tilhører Herren, det er helligt i Herren.“ (3. Mosebog 27:30.)

„Du skal give tiende af al din afgrøde, der vokser på marken år for år; og for Herrens, din Guds åsyn, på det sted, han udvælger til bolig for sit navn, skal du nyde tienden af dit korn, din most og din olie og de første af dit hornkvæg og småkvæg, for at du kan lære at frygte Herren din Gud alle dage.“ (5. Mosebog 14:22-23.)

Formålet var dengang som nu: „At du må lære at frygte Herren din Gud altid.“

„Så snart der kom bud ud, bragte israeliterne i rigelig mængde førstegrøde af korn, most, olie og honning og al markens afgrøde, og de gav tiende af alt i rigeligt mål;“ (2. Krøn. 31:5.)

„Ær med din velstand Herren, med førstegrøden af al din avl.“ (Ordsprog. 3:9.)

Jakob lovede at betale tiende af alt det, som Herren gav ham:

„og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende.“ (1. Mosebog 28:22.)

Levis sønner blev udvalgt til at modtage tiende:

„Og medens de af Levis sønner, der bliver præster, har befaling til efter loven at tage tiende af folket, det vil sige af deres brødre, skønt de dog er kommet af Abrahams lænd.“ (Hebr. 7:5.)

MODSTAND MOD TIENDELOVEN I MODERNE TIDER

Da de Sidste Dages Hellige først lærte om tiendeloven som en del af Jesu Kristi Evangelium, blev de mødt med modstand af lægfolk og gejstligheden, da de påstod, at tiende hørte til Moseloven, som var blevet opfyldt i Kristus, men at det ikke var en del af Det nye Testaments lære. Det er dog tydeligt, at Jesus lærte, at de ikke skulle undlade at betale deres tiende. „Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I giver tiende af mynte og dild og kommen og har forsømt det i loven, der har større vægt: Ret og barmhjertighed og troskab. Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet.“ (Matt. 23:23. Se også Lukas 11:42.)

Modstanden er nu ophørt, og mange af kirkerne har nu prøvet at indføre tiende med tvivlsomme resultater.

Vi ved, at tiende hører til Jesu Kristi Evangelium, for, som vi allerede har antydnet, så gav Herren dette princip til sin Kirke ved åbenbaring til sin profet i denne uddeling, til at være en „stående lov for evigt.“ ○

Det præsiderende biskopråd taler til ungdommen om **faste**

Idrætsfolk taler ofte om at vinde en anden spurt eller om at opnå ekstra styrke, efter at de har ydet alt, hvad de kunne. F.eks. kan en fodboldspiller, som spiller, indtil han er næsten helt udkørt, enten sætte tempoet ned, eller han kan fortsætte med at spille hårdt en tid, selvom det kan være overordentligt vanskeligt. Hvis han vælger det sidste og fortsætter med at spille hårdt, kan han vinde sin såkaldte anden spurt. Denne ekstra styrke kommer imidlertid ikke, uden han opbyder hele sin styrke plus lidt mere.

Dette eksempel er ikke ulig Evangeliets fasteprincip. Faste og bøn udstyrer en person med en meget større grad af styrke og magt, end der ellers ville blive ham til del, hvis han var overladt til at sejle sin egen sø. Faste og bøn kan bringe et menneske til et punkt af ydmyghed og tro, hvor Herren kan give ham den ekstra styrke og kraft, som han behøver for at fuldføre en opgave eller at løse et problem.

Dette begreb belyses meget levende af Frelseren. Ved en lejlighed blev Hans apostle af en far bedt om at uddrive en ånd af hans søn. Denne ånd gjorde sønnen stum, men apostlene magtede det ikke. Så henvendte faderen sig til Mesteren.

„Så førte de ham hen til ham, og da han fik øje på Jesus, sled ånden straks i ham, og han faldt om på jorden og væltede sig og frådede.“

Jesus spurgte da hans fader: „Hvor lang tid har han haft det sådan?“ Han sagde: „Fra barndommen af“

„og den har tit kastet ham både i ild og vand for at tage livet af ham, men hvis du formår noget, så forbarm dig over os og hjælp os.“

Men Jesus sagde til ham: „Hvis du formår! Alt er muligt for den, der tror.“

Straks råbte drengens fader og sagde: „Jeg tror, hjælp min vantro.“

Men da Jesus så, at skaren stimlede sammen, talte han strengt til den urene ånd og sagde til den: „Du stumme og døve ånd, jeg byder dig, far ud af ham og far ikke mere ind i ham.“

Da skreg den og sled meget i drengen og for ud, og han blev som død, så de fleste sagde: „Han er død.“

Men Jesus tog ham ved hånden og rejste ham op, og han stod op. Da Jesus nu var kommen ind i et hus, spurgte hans disciple ham i enrum: „Hvorfor kunne vi ikke uddrive den?“

Han svarede dem: „Den slags kan ikke drives ud ved noget, uden ved bøn og faste.“ (Mark 9:20-29.)

Faste, forbundet med bøn, tilvejebringer den større styrke, som kommer, efter at vi har ydmyget os for Herren. Der er nogle i verden, som misforstår fastens princip. Faste betyder for dem kun lidt mere, end at blive sultne. Faste skulle imidlertid bringe glæde. Herren kom med følgende fortolkning: „Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn.“
(Lære og Pagter 59:14)

Esajas kom med en lignende erklæring med en noget ændret ordlyd. Han sagde: „Se, på den dag I faster, finder I glæde...“
(Engelsk bibel. Esajas 58:3.)

Faste er en opbyggende, styrkende oplevelse. Den byder os en gunstig lejlighed til at bringe vort liv og vore tanker i harmoni med Herren.

Faste giver os også mulighed for at opdrage os selv. Faste er et frivilligt princip — en værdifuld lejlighed for unge mænd og kvinder til at lære at tøjle deres begær og lidenskaber. William George Jordan omtalte metoden til at lære at opdrage os selv i sin artikel „Selvkontrollens kongeværdighed“ (The Kingship of Self Con-

Hvordan man kurerer en dårlig samvittighed

AF RICHARD L. EVANS

trol). Han sagde: „Lad os hver dag som rene øvelser i mandstugt, i moralgymnastik, gøre nogle få ting, som er ubehagelige for os, men som vil hjælpe os til at handle med øjeblikkeligt varsel i nødens time. Øvelserne kan være meget enkle, f.eks. at lægge en yderst interessant bog bort for en tid netop ved historiens mest spændende side, at spadsere hjem, når det er muligt, selv om man ønsker at tage sporvognen, at tale til en ubehagelig person og prøve at gøre samtalen behagelig. Disse daglige øvelser i moraldisciplin vil have en vidunderlig stimulerende virkning på menneskets hele natur. Det enkelte menneske kan kun opnå selvkontrol i store ting gennem selvkontrol i små ting.”

Esajas henviser til et andet formål med fasten. Han spørger:

„Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg,”

„at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.” (Esajas 58:6-7.)

Når han taler om at „løse gudløsheds lænker”, om at „løse ågets bånd”, og „At sønderbryde hvert åg”, ser det ud til, at han sigter til gudløsheden hos mennesker, som kun tænker på sig selv i deres selviskhed, forfængelighed og hovmod, og hvis hjertes er denne verdens ting hengivne, så de fuldstændig glemmer de to store bud om at elske Gud og sin næste. Grundsætningerne om at elske din næste og at elske Gud er indbefattet i fastens sande formål.

Det kræver ingen fantasi at forstå, hvad der menes, når han siger: „... bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.”

Fasteofferets princip tilvejebringer for jer, Kirkens unge, lejlighed til at yde bidrag til de nødlidende iblandt jer. I „den rene ubesudlede religions” ånd kan I hjælpe andre, hvis øjeblikkelige omstændigheder ikke er så behagelige som jeres.

Præsident Heber J. Grant citerede ofte dette standpunkt fra Emerson: „Det, vi stædigt bliver ved med at gøre, bliver lettere at gøre. Det vil ikke sige, at det pågældende gøremåls natur har ændret sig, men at vores evne til at gøre det er vokset.”

„SAMVITTIGHEDENS STEMME”, sagde Madame de Stael, „er så svag, at det er let at undertrykke den, men den er også så klar, at det er umuligt at misforstå den.”¹ „Samvittighed”, sagde Francis Bowen, „er en guddommelig stemme i den menneskelige sjæl...”² I én forstand er den en indvendig stemme og dog også noget, der kommer udefra. George Crabbe omtaler samvittigheden som „menneskets mest trofaste ven”;³ — en ven, som „adværer os som en ven, før den straffer som en dommer.”⁴ Der er nogle, der tror, de kan overvinde samvittigheden ved at ignorere den, ved at udmatte den, ved at lade, som om den ikke eksisterer. Men den hårdnakkede lovovertreder sætter livets finere følelser over styr, følelsen af at være accepteret af sig selv, af Gud og af andre mennesker — og den fred han kunne have haft. De, som vælger at leve, som om de ingen samvittighed har, må betale prisen herfor på den ene eller den anden måde. Samvittigheden kan sammenlignes med et nervesystem. Hvis vi undertrykker den, fortæller den os ikke sandheden, og hvis vi ikke kender sandheden, får vi bekymringer. Der er visse ting, en person simpelthen ikke kan deltage i og så stadig være den samme som før. Enhver forsætlig og fast handling imod samvittigheden forandrer på en eller anden måde en person indvendig. Loven om kompensation træder stadig i kraft i samvittighedssager som i alt andet, og til trods for al tale om at forandre principper, bud, dyd og umoralsskhed kan mennesket ikke handle modsat de indre svar, som Gud har givet, kan ikke ignorere den guddommelige kildes hvisken, uden at måtte tage konsekvenserne af at fornægte det bedre, som vi kender. Vi kan ikke overhøre samvittigheden uden at skulle stå til regnskab for det, og vi ville gøre vel i at lytte til den som til en ven, før den bliver en bøddel. Den eneste måde, man kan kurere en dårlig samvittighed på, er at holde op med at gøre det, som vi ved, vi ikke burde gøre, og så begynde at gøre det, som vi ved, vi burde gøre.

1 Madame de Stael (1766-1817), fransk forfatterinde.

2 Francis Bowen (1811-1890), amerikansk filosof.

3 George Crabbe. Fortællinger: nr. XIV. Samvittighedskampe.

4 Leszenski Stanislaus (1677-1766), konge af Polen.

AF KENNETH W. GODFREY

Han fører mig ad rette veje

Til de unge, som søger vejledning i en plaget og forvirret verden, tilbyder Det gamle Testaments dramaer tro og håb, eftersom de myndige gamle ledere forkynder . . .

Forholdet mellem dreng og pige, militærtjenesten, hvilket universitet man skal gå på, hvordan man bliver accepteret, hvordan man finder et job og popularitet er nogle af de vigtigste anliggender for vor tids ungdom (i overensstemmelse med hvad en nylig foretagen afstemning afslører). Der er også ting, som tyder på, at vor tids unge har udviklet sig med hensyn til engagement og viden om sociale problemer som kun få tidligere generationer. Den ideelle verden, de hører beskrevet fra talerstolen, er hyppigt adskilt ved et bredt svælg fra den verden, de ser. Alligevel kan nutidens ungdom som ungdommen i tusinder af år vende sig til skrifterne og finde hjælp i vanskelige tider, hvor der er mange bekymringer i livet.

Mange af de problemer, som ungdommen i vore dage står ansigt til ansigt med, kan løses i det mindste delvis ved at bruge Det gamle Testamente som vejleder, fordi de personer, der er beskrevet deri, er virkelige mennesker med virkelige problemer, som famler efter de rigtige løsninger. Ungdommen kan drage fordel af deres bibelske forfædres fejltagelser og vokse med deres gode resultater og således i nogen grad opnå den belønning, som mennesket søger — lykke.

Interessen for en bedre verden

De allerførste kapitler i Bibelen fortæller om, hvordan Gud skabte jorden. De, som er dybt interesseret i at engagere sig i sociale spørgsmål og i udformningen af en bedre verden, kan finde guddommelig anerkendelse for en sådan handling, hvis de opmærksomt læser 1. Mosebog. Vi er ligesom Adam blevet befaleet at underlægge os jorden og udøve herredømme over den. (Se 1. Mosebog 1:28.) Kun de smukke, prægtfulde, naturlige omgivelser blev organiseret af vor Himmelske Fader. Musik blev efterladt ukomponeret, storslået litteratur uskrevet, broer byggede, kunst ikke fremstillet og menneskelige forhold uopdagede. Mennesket kan, uden hensyn til alder, sammen med guddommen deltage i skabelsen af en verden med større skønhed og betydning.

Et „hvorfor“ eller formål i livet

Amos fra Tekoa lagde ligesom vor tids ungdom mærke til de sociale ulykker på hans tid. Kvinder, mageligt henslængt i luksus, spiste og drak langt ud på natten. Deres umoralske opførsel var til stor bekymring for denne hyrde fra gamle tider. De rige, som havde opnået deres velstand på uærlig vis, var årsag til, at han med sorg lagde mærke til, „I rettens fjender, som tager imod bøde og bortviser fattige i porten . . .“ (Amos 5:12). Imedens han

reflekterede over de forværrede omstændigheder i det samfund, hvori han levede, blev Amos kaldet af Gud til at forkynde Hans ord til dette fordærvede folk.

Amos, som indtil da hverken havde været „en profet eller en profets søn“, tog ydmygt sin profetiske kaldelse alvorligt. Han forkyndte dristigt sit budskab til hele Israel: „Søg det gode, hold retten i hævd i porten...“ (Amos 5:14, 15).

„Nej, ret skal vælte frem som vand og retfærd som svulmende bæk.“ (Amos 5:24.)

Skønt han for det meste ikke havde held med sig, gjorde denne ene mand med Guds hjælp i det mindste forsøg på at vende menneskene fra ondskab til retfærdighed. Selvom hans mission slog fejl, vidste Amos, at han havde ret sammen med Gud, og hans samvittighed var ren.

Han viser os, hvordan mennesker i vanskelige tider kan leve eller dø ærefuldt, hvis de har et „hvorfor“ eller formål i livet, som er baseret på tro og adlydelse af Gud.

Hør Herrens ord

Esajas, Jeremias, Ezekiel, Samuel og Elias, for blot at nævne nogle få af Israels profeter, var dybt indviklet i deres tids politiske, sociale og religiøse problemer. Alene deres eksempel ville bekræfte rigtigheden af vor tids ungdoms alvorlige bekymring for den verden, hvori de lever. F.eks. blev Jeremias befaleet af Herren:

„Stå hen i porten til Herrens hus og udråb dette ord: Hør Herrens ord, hele Juda... Stol ikke på den løgnetale... mgn bedrer eders veje og eders gerninger. Dersom I virkelig øver ret mand og mand imellem, ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og enken, ej heller udgyder uskyldigt blod på dette sted, ej heller til egen skade holder eder til fremmede guder, så vil jeg til evige tider lade eder bo på dette sted...“ (Jeremias 7:2, 4-7.)

For at dramatisere konsekvenserne af en ond handle-måde samt en tåbelig udenrigspolitik, som forsøgte at tilfredsstille både Ægypten og Babylon, bar Jeremias et åg (et symbol på trædom) gennem Jerusalems gader. For at gøre dette blev han sat i fængsel i et modbydeligt, sumpet hul, senere løsladt, og derpå ført som fange til Ægypten, hvor han døde blandt sit folk.

Imellem to opfattelser

Dog blev ikke alle Israels profeter fuldstændigt afvist af deres samtidige. Elias, som ejede guddommeligt mod, stod overfor 400 onde præster, der tilbød Baal (en hedensk gud), og sine egne landsmænd højt oppe på Karmels bjerg. Der råbte han:

„Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham, og er Baal Gud, så hold eder til ham.“ Men folket svarede ham ikke et ord. (1. Kongebog 18:21.)

Efter mange uheldige forsøg fra Baals præsters side nedkaldte Elias ild fra himlen til at fortære både brænd-offeret og alteret, hvorpå det lå. På grund af Elias's tro på Gud, som virkelig hørte hans bøn, blev Baal-tilbedelse

aldrig mere en alvorlig trussel i Israel. Folket haltede ikke mere til begge sider. Skønt de ofte syndede, vidste de, at HERREN VAR GUD.

Dybsindige lektier kan læres ved at studere Israels profeters karrierer. Endog deres fejl er værdifulde, fordi deres mod alene er nok til at inspirere.

Anvisning for ungdommen

Fra Det gamle Testamente kan ungdommen også finde opmuntring til at vælge erhverv, som enten vil hjælpe andre folk eller hjælpe menneskeheden til at besejre sine omgivelser. I Lære og Pagter fortæller Herren os, at vi skulle lære både om det, der er i himlen og på jorden, det, der er „under jorden (geologi), det, som har været (historie), det, som er (aktuelle begivenheder), og det, der snart skal ske (profeti)... det, som er ude (udenrigspolitik)...“ og tilegne os „kundskab om lande og riger (geografi).“ (Lære og Pagter 88:79.) Alene Ordsprogenes Bog formaner mindst ni gange mennesket til at søge visdom og kundskab. Blot et eksempel: „De vise får ære til arv, men tåber høster kun skam.“ (Ordsp. 3:35)

De store personligheder i Det gamle Testamente, som blev profeter, blev kaldet af Gud fra mange forskellige erhverv. Abel var kvægopdrætter, Abraham var interesseret i astronomi, Moses vidste noget om biologi, hans svigerfar, Jetro, havde en indgående indsigt i menneskelige forhold og psykologi. Elisa havde medicinsk kundskab, David var general, og Esajas var statsvidenskabsmand, rådgiver i regeringsanliggender og aristokrat. Gedeon var landmand, og Josef blev en kendt politisk skikkelse i Ægypten. Sådanne forskelligartede og afvekslende erhverv er en del af Herrens udvalgte profeter synes tydeligt at vise, at man kan tjene Gud hæderligt i mange forskellige erhverv. Unger mennesker, som først og fremmest bør have opmærksomheden henvendt på at opbygge Guds rige på jorden, har en hellig ret til at skabe sig et levebrød ved det, de synes bedst om.

En grundlæggelse af moral og familierære

I den gribende historie om Josef af Ægypten ligger sagens kerne om moralsk renhed. Fjært fra hjemmet, blandt et fremmed folk med fremmede skikke, modløs, måske bange, blev vor store forfader af sin herres hustru opfordret til at besmitte sig selv. Da hun ikke kendte de pagter, Josef havde gjort med sin jordiske fader, Israel og med sin Himmelske Fader, fristede hun ham igen og igen. Sådanne uheldige frierier fik Josef til at — fremkomme med følgende erklæring: „Hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud?“ (1. Mosebog 39:9) Selvom Potifars onde hustru prøvede at kompromittere denne fine unge mand, gik han roligt i fængsel — og derfra til storhed — hellere end at forråde sig selv, sin fader, og sin Gud. Hvilket stærkt eksempel for det tvende århundredes unge mennesker. Det gamle Testamente synes at råde, at ungdommen bør være deres forældre, være omsorgsfulde mod dem, respektere og følge deres råd og ære deres navn. Fra

Sinai tordnede Herren, „Ær din fader og din moder.“ I Ordsprogenes Bog læser vi, „Dåre lader hånt om sin faders tugt, klog er den, som tager vare på revselse.“ (15:5) og igen, „Giv mig dit hjerte, min søn, og lad dine øjne synes om mine veje.“ (Ordsprogenes Bog 23:26) Det begreb er gentaget atter og atter, at mennesker ikke blot er Guds børn, men også Abrahams, Isaaks og Jakobs. Mennesket bærer altid det hellige ansvar at gøre det, som vil bringe ære, værdighed og guddommelig billigelse til dets familienavn. Det gamle Testaments børn fandt, at sorg, samvittighedsnag og smerte ventede dem, hvis de ignorerede deres forældres lærdomme. Omvendt havde de et lodigt levned, når de fulgte deres faders og moders råd og lærdomme.

Følelser af misstemning på grund af synd kan i det mindste blive delvis lindret gennem kong Davids ædle bøn: „Gud, vær mig nådig efter din miskundhed, udslet mine overtrædelser efter din store barmhertighed, tvæt mig fuldkommen ren for min skyld og rens mig for min synd.“ (Salm. 51:1, 2.) Efter at have læst dette kan man føle Guds tilgivelse, som er ligeså virkelig som livet selv.

Lev ved tro

På Det gamle Testaments sider findes der også delvis løsninger på mange af nutidens religiøse problemer. Unge mennesker, som tvivler på Guds eksistens, kan finde guddommen i den brændende busk sammen med Moses, i natten med Samuel, sammen med Elias igennem samvittighedens røst, i en hvirvelvind med Job eller med kong David i hans dybe anger. Efter at have fundet Gud, kan ungdommen ligesom den unge Samuel erklære, „Tal, Herre, din tjener hører.“ (1. Sam. 3:9) Vidnesbyrd om Guds eksistens findes på næsten hver side i Bibelen, begyndende med det første vers i 1. Mosebog, som erklærer, „I begyndelsen skabte Gud...“

Unge mennesker, som ser sorg, smerte, elendighed og andre prøvelser ramme gode mennesker, kan med Job bede om forståelse. Er elendighed, lidelse og sorg altid en følge af at have gjort uret? I Job fortælles, at også gode mennesker bliver udsat for ulykker, og at sådanne ulykker i sig selv ikke er nogen tilkendegivelse af den lidendes godhed eller ondskab. Den måde hvorpå pågældende reagerer overfor sådanne vilkår, afgør, om de vil være til gavn eller skade.

Hvis man er deprimeret på grund af smerte eller andre fysiske kvaler, eller fordi gode mennesker dør eller bliver ødelagt på legeme og sjæl, må ungdommen bede om forståelse. Fra siderne i Jobs Bog får de svaret fra guddommen selv i en hvirvelvind og hører Hans ord, „HAV TRO“.

Når ungdommen undrer sig over, hvordan onde nationer og folk har held med sig, medens de retfærdige lider og ofte bliver svage, kan de måske henvise til Habakkuk som spurgte Herren, hvorfor Kaldæerne, „det grumme og raske folk“, blev mægtigt, medens Israel, Hans udvalgte folk, blev svagt. Ligesom Habakkuk kan de også blive mindet om, når sådanne spørgsmål er ubesvarede eller ikke kan besvares, at „den retfærdige skal leve ved sin tro“. (Habakkuk 2:4)

Kærlighed overgår alt

Hoseas lærer, at kærlighed overgår alt. Skønt vildfarelser kan bringe tragedier, sorg og hertesorg i livet og give anledning til dyb ængstelse for vor Fader, har vi dog igennem Hans uadelig kærlighed et helligt løfte, som er større end livet selv.

Igenem Hoseas fortæller Herren Israels indbyggere om de store ting, Han har gjort for dem i fortiden, og om de løfter, Han har givet. Han minder dem om, hvordan Han bragte dem ud af ægyptisk trældom, førte dem sikkert gennem ørkenen og så dem i det udvalgte land — hvor de glemte Herren, deres Gud. Han beretter om de frygtelige synder, Hans børn har begået, og om den store sorg, Han føler på grund af deres vildfarelser. Derpå siger Han, „Jeg fik Israel kærlig i hans ungdom... Jeg drog dem med... kærligheds reb.“ (Hoseas 11:1, 4.) Næsten tryglende erklærer Herren, at selvom Israel har søgt at ødelægge sig selv, „I mig får du hjælp.“ (Engelsk bibel. Hoseas 13:9.) Til slut erklærer Jehova i et næsten jublende tonefald: „Dem skal jeg fri fra dødsriget, løse fra døden... Jeg læger deres frafald, elsker dem frivilligt... Jeg vil være Israel som dug, han skal blomstre som liljen, rod skan han slå som en poppel... som Libanon dufte.“ (Hoseas 13:14, 14:5, 6, 7.)

Dette kunne danne optakten til de smukke ord af apostelen Paulus:

„Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.“ (Rom. 8:38-39.)

Måske er dette det afgørende budskab fra Det gamle Testamente til unge mennesker: at Guds kærlighed er et løfte, der gives uden betingelser, og uagtet vore synder eller „frafald“, uagtet verdens betingelser kan vi altid vende os til Gud for at få håb og styrke i Hans forløsende kærlighed. Når vi står overfor en indkaldelse til militært eller en afgørelse, som vil påvirke et livsværk, når der kommer bekymringer med hensyn til popularitet eller besværlige dreng-pige forhold, hvorfor så ikke se i Det gamle Testamente efter et svar?

Kenneth W. Godfrey er division coordinator for Kirkens seminarier og Institut i Arizona og New Mexico i De Forenede Stater. Født i Cornish, Utah. Han modtog sin B. S. og M. S. grad fra Utah State University og sin PhD (dr. phil) fra Brigham Young University i 1967. Han har offentliggjort artikler i mange kirkeblade og er medlem af Western Political Science Association. Fra 1953-55 var han missionær i Sydstaternes Mission. Han er i øjeblikket højrådsmedlem i Tempe (Arizona) Stake. Han og hans hustru, Audrey Montgomery, bor i Tempe Sixth Ward. Pæret har fire børn.

Jeg er kommet, for at de skal have liv

AF REED H. BRADFORD

For nylig hørte jeg en mand, som har gjort en særdeles vellykket karriere, erklære, at han som ung omhyggeligt havde gennemtænkt de vigtigste mål, som han ønskede at nå. Han havde så tilbragt en lignende periode med at fastsætte, hvorledes han ville nå disse mål. „Jeg var således i stand til at udnytte mine evner og min energi mest effektivt“, sagde han.

Mange mennesker har imidlertid ikke fastsat bestemte mål. De ligner „en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden;“ (Jakob 1:6). Det er, fordi de simpelthen opfører sig på samme måde, som de grupper, de omgås, uden at tænke på, om en sådan opførsel vil bringe dem til fuldkommenhed eller ej.

Frelseren sagde: „Jeg er kommet, for at de skal have liv og have overflod.“ (Johs. 10:10). Hvis vi har en dyb forståelse af denne erklærings vigtighed, vil vi have både en drivfjeder og et motiv for at opnå dette „liv i overflod“, som Herren tilbyder os. Vor fornuft alene vil give os ønsket om et sådant liv; men udover dette vil vor u dødelige og åndelige natur, som ofte øver større og stærkere indflydelse på vort liv end fornuft, længes mod dette mål.

Et liv i overflod

Hvad er dette „liv i overflod“?

Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. (Mos. 1:39).

Dette forklarer den endeløse bredde og dybde af et liv i overflod, som Kristus tilbyder. Underforståelsen af denne erklæring er dyb. Hvis vi ønsker at få evigt liv, må vi stræbe mod evige mål. I hver enkelt fase af vor eksistens må vi konstant være klar over, hvilken indflydelse den vil have på alle efterfølgende faser. Dette

betyder, at vi sommetider må nægte os selv øjeblikkelig tilfredsstillelse for at opnå en vedvarende.

Nogle mennesker sætter materielle goder højere end ærlighed. Dog, „hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?“ (Matt. 16:26). Enhver må lære at fastsætte prioriteter i livet og beslutte, hvad der vil give vedkommende størst glæde og fuldbyrdelse. Dette er udmærket beskrevet i en hændelse i Frelserens liv:

Da han gik ud og gav sig på vej, kom der en løbende og faldt på knæ for ham og spurgte ham: „Gode mester! Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?“ Jesus svarede ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden én, nemlig Gud. Du kender budene: Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; du må ikke røve; ær din fader og din moder.“ Han sagde til ham: „Mester! Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.“ Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: „En ting mangler du; gå bort, sælg alt det, du har, og giv det til de fattige; så skal du have en skat i Himme-

len; og kom så og følg mig!" Men han blev ilde til mode over det ord og gik bedrøvet bort; thi han havde meget gods. Da så Jesus sig omkring og siger til sine disciple: „Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom at komme ind i Guds rige!" (Mark. 10:17-23).

Forkerte valg bringer vore mål i fare

Penge i sig selv er ikke af det onde. De kan være midlet til at skaffe os mange attråværdige tilfredsstillelser. Men hvis vi lægger så megen vægt på penge og ejendele, at disse bliver mål i sig selv, undlader vi at bruge tid og energi på at opnå ting, som burde være vore sande mål:

Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig. (L&P 6:7).

Frelsen er det største eksempel på en, der kunne vælge klogt. Han gjorde oprør mod Lucifer's forslag, fordi han vidste, at de snarere indeholdt en begrænsning end en udvidelse af Hans guddommelige personlighed — eller af enhver person, som stræber mod guddommelighed. Grækerne nyder anseelse for den ide, at uvidenhed er en af de største synder, fordi den begrænser ens muligheder. En forståelse og gennemførelse af Kristi principper repræsenterer retfærdig styrke, for ved hjælp af disse midler bliver vore muligheder forøget.

Enhver af os er et barn af vor guddommelige himmelske Fader. Derfor har vi alle store muligheder. Hvis vi udnytter vore egne muligheder så godt, vi kan, vil vi have noget værdifuldt at dele med andre:

Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med ivær for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje... (L&P 58:27-28).

Kærlighed i overflod — liv i overflod

Frelsen lærte os den måde, hvorved den største åndelige, intellektuelle, følelsesbetonede og sociale vækst kunne opnås. Lige efter Jesu indtog i Jerusalem, da han talte til dem, der havde samlet sig rundt om ham:

... en af dem, en lovkyndig, stillede en fælde for ham, idet han spurgte: „Mester, hvilket bud i loven er det største?" Han svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:35-39).

Kernen i disse store principper indeholder muligheder for enhver. Hvis vi frivilligt deler med andre — ikke først og fremmest fordi vi tænker på, hvad de vil gøre for os, men simpelthen fordi vi elsker dem — vil vi hjælpe med til at sætte en guddommelig spiring i gang, hvori enhver giver og modtager. Nu er vi *sammen* meget mere fuldkomne, end vi kunne være alene. Det er et eksempel hvor en og en er mere end to, og to og to giver meget mere end fire. Ved således at elske hinanden kan vi

komme til en større forståelse af vor himmelske Faders kærlighed til os.

Vore gaver fra Gud

Soningen viser Faderens og Sønnens store kærlighed: Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham. (1. Johs. 4:9).

Kristus var villig til at udholde lidelse og smerte, for at vi kunne få lejlighed til at blive Ham lig:

Men sandelig, sandelig siger jeg dig, at så mange, som antager mig, vil jeg give magt til at blive Guds sønner ... (L&P 11:30).

Blandt andre gaver som Faderen og Sønnen skænker os, er Præstedømmets magt. Det er den magt, der giver os lejlighed til, gennem omvendelse, at blive „født påny". Den angervigvne Alma forstod denne genfødsels betydning:

Og fra den tid til nu har jeg arbejdet uden ophør for at bringe sjæle til omvendelse, for at få dem til at tage del i den store glæde, som jeg følte, så at de også kunne blive født af Gud og blive fyldt med den Helligånd. (Alma 36:24).

Et menneske, som har gennemgået en sådan genfødsel i sit eget liv, viser „tro på den Herre Jesus Kristus" så vel som retskaffenhed, mådehold, tålmodighed, broderlig venlighed, ydmyghed, flid og kærlighed. Det omvender sig fra sine synder og skænker andre tilgivelse.

Et andet vigtigt udtryk for Kristi kærlighed til os er Hans afklaring af de principper, hvoraf vor fuldkomnede afhænger. „Hvis I elsker mig", sagde Han, „så hold mine befalinger! Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd... Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham." (Johs. 14:15-16, 23).

En gave til gengæld

Gaven „et liv i overflod", som Kristus beskriver, bringer fred, sindro, vækst og glæde. Blandt de gaver, som vi kunne give Ham som påskønnelse, er to af største vigtigheder. For det første skulle vi opbygge og rense vort liv: „Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren." (1. Johs. 3:3).

For det andet, som Jesus sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Matt. 5:16).

Hvis vi holder øje med „belærende øjeblikke", kan vi finde lejligheder til at give „lys til alle"; at lære og at tilskynde andre til at forstå og leve „et liv i overflod" med Kristus.

Så kan vi sige med Alma:

... Og jeg ved, at Han vil oprejse mig på den yderste dag til at bo hos sig... (Alma 36:28).

Livet vil virkelig være „i overflod" for os — evig overflod med tiden, konstant voksende kærlighed og endeløs vækst. ○

Fra Missionens

Præsidentskab

Det strålende nye år åbner sig for os med alt det nye, alle sine løfter og hele forventningen om nye muligheder.

Jal Det nye år er her, og hvad skal vi gøre ved det, eller endnu bedre, med det?

Ville vi være Guds fremgangsrige børn, hvis vi ikke traf nogle store beslutninger i vort liv? Burde vi ikke ønske at blive bedre mennesker i det nye år 1970?

Hvad ønsker vi allermost skal ske med os i vort liv, i vor families liv, i vore venners liv?

Ønsker du at sætte dit lys under en skæppe? Ønsker du at gemme din allerstørste skat, Evangeliet?

Jeg vil håbe, at vi som sidste dages hellige i det nye år vil stræbe efter nogle af de store ting i livet. Hvad er de store ting? Nuvel, det er ikke de samme for alle mennesker, men vi må placere dem efter deres betydning for os.

For børnene er det én ting, for de unge noget andet, for de unge gifte atter noget andet, for de midaldrende én ting, og for bedsteforældre igen noget andet, men for os alle må der, ud over disse mål, være noget der er fælles:

At elske Herren af hele vort sind, hele vor sjæl og hele vor styrke, at holde Hans befalinger, at elske og efterleve Evangeliets principper, at elske vor næste og vise det i ord og gerninger; at være venligere og kærligere mod vor hustru, mere respektfuld og forstående over for vor mand, tage den nødvendige tid til vore børn, lære dem de store principper, nemlig tro og den store kilde til kraft, der kommer gennem bøn; den store kunst at give gennem tiendeloven, den store og vidunderlige fastelov, den renselse af sjælen, der kommer ved at tilgive hinanden, den fundamentale lov om ærlighed, den af Gud givne ret til at være kysk og de velsignelser der kommer sammen med den.

Jeg kunne blive ved, men I kender resten. Gør dig selv til en lykkelig mand, kvinde eller barn, ved at forstå loven om at tjene sine medmennesker.

Og hvis vi gør det, vil vore sjæle fyldes med Kristi lys.

Vi vil finde mere arbejde at gøre, finde færre fejl, mere godt hos vor næste, og mindre anledning til at kritisere.

Så vil Herren give os fred i sindet, styrke til dagens gerning, hvile til natten, og et bedre, mere strålende 1970.

Så kan vi som enkeltpersoner sige og være ydmygt stolte ved det: Min styrke og min fremtid er lige så strålende som Guds forjættelser, fordi jeg holder budene.

Husk altid, at Gud ved hvem du er, hvad du tænker, og har brug for dig til at hjælpe med til at opbygge sit rige.

Må dette blive jeres lykkelige, vidunderlige fremtidige liv er bønner fra en, som elsker jer alle.

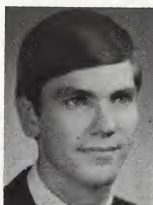
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Missionærankomster:

Den 24. oktober er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

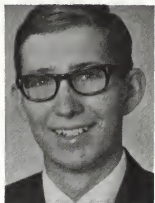
David Romney Wiest fra St. Louis, Missouri, beskikket til at arbejde i Odense.

Kent Norman Hendricks fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

John Wesley Lowry fra Beaumont, Texas, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Nicholas Dee Lang fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Herlev.

Dennis Gene Gleason fra Pico Rivera, California, beskikket til at arbejde i Rødovre.

Randy Marion Olsen fra Fairbanks, Alaska, beskikket til at arbejde i Nyborg.

Richard Walter Thomsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Royal Rickie Meservy fra Whittier, California, beskikket til at arbejde i Viborg.

Timothy Neal Turner fra Northridge, California, beskikket til at arbejde i Glostrup.

David Lee Scorup fra Othello, Washington, beskikket til at arbejde i Næstved.

Darrell Lloyd Benson fra Moab, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

ORDINATIONER:

Aalborg: 8. september:

Preben Klitgaard ordineret til ældste af broder Børge Klitgaard.

Kolding: 7. oktober:

Peder Jepsen ordineret til lærer af ældste Torkil Dressa.

Peter Christensen ordineret til lærer af broder Niels Holger Klausen.

København Gren: 31. august:

Finn Poulsen ordineret til præst af broder Jens K. Kristoffersen.

Jørgen Erik Hansen ordineret til lærer af broder Henning Aagaer.

24. september:

Magne Jensen ordineret til diakon af broder Finn Vest Lykkegaard Nielsen.

5. oktober:

Gert Pedersen ordineret til diakon af broder Ib Hansen.

DØDSFALD:

Aarhus:

Den 26. september døde søster **Maren Poulsen Skov**, knap 60 år gammel. Æret være søster Skovs minde!

Ronne:

Den 5. oktober døde broder **Anthon Niels Jensen**, 86 år gammel. Æret være broder Jensens minde!

Skive:

Den 6. oktober døde søster **Maren Kirstine Larsen**, knap 45 år gammel. Æret være søster Larsens minde!

Dødsfald i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, **Clyde Cooley**, har haft den store sorg at miste sin hustru, **Loene Brown Cooley**, som døde den 27. september, 40 år gammel. Æret være søster Cooleys minde!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende: **Nicoline Elisabeth Lauridsen**, Amager, 80 år den 5. februar.

Else Marie Eleonora Andersen, Amager, 75 år den 8. februar.

Kathinka Andersen, Keplersgade 11, Amager, 80 år den 13. februar.

Wilhelm Nielsen, Ragnagade 6, København Gren, 75 år den 13. februar.

Karla Amalie Larsen, København Gren, 65 år den 15. februar.

Dagmar Elisabeth Poulsen, København Nordre Gren, 70 år den 21. februar.

Alfred Morling, Høeghshmindevej 28, København Nordre Gren, 70 år den 22. februar.

Niels Christian Simonsen, Odense, 70 år den 16. februar.

TSD-SEMINAR I KØBENHAVN

Tirsdag den 14. oktober afholdt TSD (Translation Services Department = Kirkens oversættelses- og forlagsvirksomhed) seminar for alle medarbejdere fra hele landet. Vi havde besøg af to af vore ledere fra Salt Lake City, præsident **John E. Carr**, chef for hele Kirkens TSD-organisation under Det Præsiderende Biskopråd, og broder **Melvin R. Brooks**, leder af alt oversættelsesarbejde i Europa, samt af dr. jur. **Georg Rona**, som holdt foredrag for os om oversættelse. Dr.

Rona er administrator og hovedredaktør for det internordiske storværk „Kulturhistorisk leksikon for nordisk middelalder“, af hvilket indtil nu 15 bind er udkommet, og er en af Danmarks ypperste videnskabelige oversættere.

Hans meget søgliche, men også på sine steder meget vittige og underholdende foredrag, var i højeste grad inspirerende for de tilstedeværende oversættere og gennemlæsere.

På billedet ses fra venstre (stående bagrest): Erik Hansen, Helge Nørrung, Ellen

Valgren, Elly Nørring, Gertrud Jensen, Andreas Sølbæk; (stående midten): Inge Williams, Dorthe Christensen, Inger Rasmussen, Solveig Rasmussen, Mary Kaiser, Bente Olsen, Kirsten Thomsen, Kirsten Sølbæk, Dorrit Sølbæk, Johannes Sørensen; (siddende): Gerda Benthin, Vera Muss, Claus Z. Pedersen, Evy Pedersen, koordinator, Melvin R. Brooks, John E. Carr, missionspræsident Paul L. Pehrson, Ruth Pehrson, Jørgen W. Schmidt, skandinavisk koordinator-superior, samt Ulla Madsen. E. P.

Åbningsfest i Hjelpeforeningen

Hjelpeforeningen i Esbjerg holdt åbningsfest tirsdag den 30. september.

Mødet begyndte kl. 19.35 og blev ledet af præsidentinden, søster Anna Sørensen. Der indledtes med sangen „Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag“ og bøn ved søster Klara Hansen.

Søster Anna Sørensen bød velkommen og talte dernæst om, hvordan vi kan blive opbygget ved at deltage i møderne, især vidnebyrdmøderne. Hun kom også ind på kredslærerdearbejdet og opmuntrede os til at gøre en indsats der.

Søster Lisbeth Pedersen sang en solo: „Lykken er ikke gods eller guld“, og søster Elna Gehring læste nogle digte. Derefter sang Anna Sørensen, Käty Nielsen, Tonni Sørensen og Lisbeth Pedersen en dobbeltduet, „Skal vi mødes hist

ved floden“, med akkompagnement af søster Inger Hansen.

Så fik vi serveret dagens „sparemiddag“, en pinocciokugle hver, og søster Kirsten Grabe velsignede måden. Men så kunne komiteen alligevel ikke nøerne, at vi ikke fik mere, så vi fik varme frikadeller med dejlig kartoffelsalat til og derefter æblekage.

Efter spisingen lavede vi lidt bordmotion vend en trykt sang, og derefter underholdt søster Grethe Lundbæk. Vi blev sat til at skrive en historie hver, efter fri fantasi, og det blev til nogle morsomme minutter.

Efter en dejlig aften sluttede vi med sangen „Solen er slukket“ og bøn ved søster Inger Hansen.

Der var 20 tilstede.

K. H.

Bryllup:

Den 5. juli viedes i London søster **Solveig Albertsen**, tidligere København Nordre Gren, og broder Njål Norby, Stavanger, Norge. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Distributions Centret, set udefra

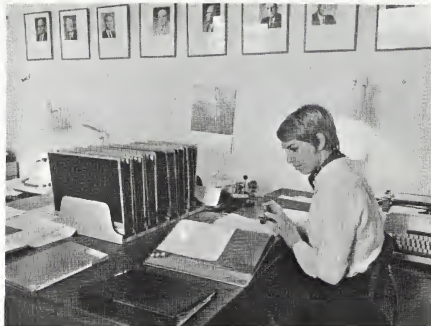

Kirkens Distributions Center

Kirkens Distributions Center for Skandinavien er beliggende Smedevangen 9, Vassingerød, 3540 Lyngbe, og leverer bøger og andet materiale til ialt 105 grene med 525 organisationer i Danmark, Finland, Norge og Sverige. Vi bringer her nogle glimt fra arbejdet i Centret.

Del af lagerrummet med Egon Auerbach, der sætter en ny vare på plads i reolen

Lagerkontrol: Hver post på hver ordre afkontrolleres før der skrives faktura. I de 7 bøger er for øjeblikket opført 2.171 forskellige varer, der føres på lager.

Hver onsdag afholdes en konference mellem forlagslederen, Jørgen W. Schmidt, og de tre afdelingsledere: Egon Auerbach (Lager og distribution), Tom Asmussen (Produktion) og Kurt Voss (Kontor). Forlagslederens sekretær er Gertrud Jensen

Efterårskonferencen i Nordjylland Distrikt

Den 27. og 28. september afholdtes distriktskonference for Nordjylland i Aalborg.

Konferencen startede lørdag eftermiddag kl. 15 med Hjælpeforeningens funktionærmøde. De havde demonstration af håndarbejde i G.U.F.-salen kl. 17.30. Samtidig afholdtes Præstedømmets lederskabsmøde.

Kl. 19.30 var der en koncert ved Hjælpeforeningen, og mellem de dejlige sange, som søstre sang, afholdtes der en talekonkurrence, som var arrangeret af distriktets G.U.F. Der var en repræsentant for de byer, hvor der i øjeblikket er en G.U.F., d.v.s. Birthe Hyldgård, Hermin, Bent Falden, Aalborg, Henny Klausen, Frederikshavn, Gitte Markmann, Randers, og Allan Bruun, Silkeborg. De havde, før de deltog i konkurrencen, været igennem en konkurrence i deres egen gren; de talte ud fra 1 Tim. 4:12. Vinder blev Henny Klausen, Frederikshavn.

Efter koncerten havde Hjælpeforeningen en bazar i G.U.F.-salen, og de havde mange dejlige "nye" forfriskninger at byde på samt en masse dejlige ting til bazaren.

Aftenen sluttede med, at G.U.F. havde arrangeret dans, og alle morede sig til kl. 23.20. Tilstede lørdag aften 198.

Søndagen startede med Præstedømmets møde kl. 8.30, det blev overværet af 72. På samme tidspunkt havde kvinderne et møde, arrangeret af Hjælpeforeningen.

Kl. 10 holdtes formiddagsmødet, hvor der var 195 tilstede.

Det var et dejligt, opbyggende møde. Der startedes med diverse forretninger, bl. a. blev Distriktspræsidentskabet for første gang fuldtalligt, idet broder Rasmus Jensen, Silkeborg, blev opretholdt som 2. rådgiver. Endvidere fik distriktet en ny ældste, idet broder Preben Klitgaard blev opretholdt som ældste. Vi hørte nogle dejlige sange af koret og nogle talere, bl. a. ungdomsmissionærer, både deltid og en der havde været på fuldtidsmission. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Verner Buur, sluttede mødet med tale.

Kl. 14 begynde eftermiddagsmødet med en tale af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Benny Lindén, som bl. a. fortalte om nogle nye oblater, der var fremstillet til at sætte bag på bilen, hvorpå der står „MORMONERNE“. Han talte endvidere om, at Zions ungdom skal være ren, og han omtalte, som en selvfølge, FESTINORD.

Der var desuden sange ved et udvidet

Aalborg Grenskor, og talere af rådgiverne i distriktspræsidentskabet, og distriktspræsident Henning Frederiksen talte om de ti jomfruer og om dovenskab og nærighed. Vi hørte en tale ved søster Ruth Pehrson, og missionspræsident Paul L. Pehrson havde den afsluttende tale; han startede med at kalde søskende op for at de skulle aflægge deres vidnesbyrd,

og han udtalte til sidst sin taknemmelighed for alle medlemmer og for Evangeliet, for missionærerne og for sin kaldelse og sagde, at vi skulle nyde glæde her. Han håbede at kunne sige mere næste gang, da hans ordforråd ikke var så stort på dansk endevæ.

Ialt overværet 481 konferencen.

L. K.

DÅB:

Aarhus: 2. august:

Astrid Møller Andersen, døbt af ældste James Woodward, håndspåbyggelse ved broder Jens Lind Jensen.

Edith Solveig Rosenvinge, døbt af ældste James Woodward, håndspåbyggelse ved ældste Charles Hagler.

Esbjerg: 6. september:

Arne Hansen, døbt af ældste Alan Gordon Eros, håndspåbyggelse ved samme.

Susanne Halkjær Gram, døbt af broder Bent M. Gram, håndspåbyggelse ved broder Frank Sørensen.

København Gren: 13. september:

Kirsten Marie Ovesen, døbt af ældste Craig S. Larsen, håndspåbyggelse ved broder Ib Hansen.

København Nordre Gren: 4. oktober:

Alan Michael Victor, døbt af broder Ole Victor, håndspåbyggelse ved samme.

Jakob Billeskov Jansen, døbt af broder Hans Billeskov Jansen, håndspåbyggelse ved samme.

Nordsjælland Gren: 4. oktober:

Nancy Hansen, døbt af ældste Bruce Woodruff, håndspåbyggelse ved broder Arne Jakobsen.

Fredericia: 4. oktober:

Pia Klausen, døbt af broder Niels Holger Klausen, håndspåbyggelse ved samme.

Bryllupper:

Amager Gren:

Den 11. oktober viedes søster Marianne Reimann Goldfarb til Hans Christian Adel. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Aarhus: 3. august:

Edith Solveig Rosenvinges datter, Christina Rosenvinge, velsignet af ældste James Woodward.

Esbjerg: 7. september:

Bent Danielsen Jensen og Agnes Westergaard Jensens tre børn, Gordon Westergaard Jensen, Conny Westergaard Jensen og Kenn Westergaard Jensen, alle velsignet af ældste Alan Larry Petersen. Søren Christian Nielsen og Lis Pia Christensen Nielsens datter, Kirsia Nielsen, velsignet af ældste Alan Larry Petersen. København Nordre Gren: 7. september: Hans Henning Hall og Winnie Greta Dahl Halle søn, Brian Hall, velsignet af sin fader.

København Gren: 7. september:

Svend Erik Stockmann Irvold og Lene Høvsgaard Irvolds datter, Helene Irvold, velsignet af sin fader.

5. oktober:

Ole Mandrup Madsen og Ulla Lorentzen Madsens søn, John Enok Mandrup Madsen, velsignet af sin fader.

Amager Gren: 5. oktober:

Gene Snow Olsen og Bente Hjort Rode Nielsen Olsens søn, Benjamin Sebastian Snow Olsen, velsignet af sin fader.

Aalborg: 5. oktober:

Kaj Vinther Lauridsen og Jette Thomsen Lauridsens datter, Annie Vinther Lauridsen, velsignet af sin fader.

Det er umuligt for mennesket at
blive frelst i uvidenhed

Joseph Smith

Dine børns forældre

AF RICHARD L. EVANS

Der er dette bud givet af Gud, som går så langt tilbage, som et menneske kan huske: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!“ (2. Mos. 20:12). Ære i denne forstand kan betyde mange ting: elske, værne om, respektere; stole på, rådføre sig med, drage omsorg for; leve nyttigt, retskaffent, moralsk. Ære kan betyde at tage ved lære af de erfaringer, som forældre har gjort, og prøve at undgå de fejl, som de har begået. Der er sandsynlighed for, at de, der ærer deres forældre, har forlænget livets fred og lykke med en dyb og varig tilfredshed — hvilket altsammen bør overvejes grundigt. Lad os et øjeblik vende os mod de endnu unge; mod de endnu ugifte og til dem, der har unge familier, og dem, der stadig bliver velsignet med børn — og derfor ser vi på disse to sætninger af Eldon Tanner: „De forældre, som I skulle ære mere end andre,“ siger han, „er forældrene til jeres kommende børn. De børn er berettiget til de bedste forældre, som det er muligt for jer at give dem — rene forældre.“ (Church News, april 19, 1969). Ær forældrene til jeres kommende børn! Tænk på, hvor stor betydning det har, hvem I vælger at gifte jer med. Tænk på at gifte jer med en, der deler jeres egne idealer, så jeres børn ikke vil blive skubbet til side af deres forældre. Tænk på betydningen af at lære og arbejde og forberede jer til at tage jer af dem. Tænk på at give børn forældre, der er moralsk rene, retfærdige og venlige. Tænk på at give børn hjem, hvor der er kærlighed og forståelse, ansvarsfølelse og respekt; forældre, der ikke vil forsømme at undervise dem, at værne om dem, at føre dem til de bedste ting i livet. Til unge mødre, unge fædre — og til jer, der først skal beslutte jer til, hvem I skal gifte jer med, husk: „De forældre, som I skal ære (så vel som jeres egne og andres) . . . er forældrene til jeres kommende børn. De børn har krav på de bedste forældre, som det er muligt for jer at give dem — rene forældre.“